

เวนิชชุด
ดวงใจเทวพรหม

ไอพิสุทธิ์

ดวงใจบริสุทธิ์เปลี่ยนรักแรกเป็นนิรันดร์

แพรวณัฐ

ร้อยเรียงความประทับใจ

จาก สุภาพบุรุษจุฑาเทพ คู่...ดวงใจเทวพรหม

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดองเต่า...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณะที่พวกเขาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

พิ ม (พี) ค ๑

สำนักพิมพ์

สุนทรีย์แห่งรัก

ก่อตั้ง ค.ศ. ๒๐๐๐

ลำดับที่ ๖๗๗

ใจพิสุทธิ์

ผู้เขียน : แพร่นัฐ

พิมพ์ครั้งแรก : ตุลาคม ๒๕๕๘

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูล
อิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-2229-8

ราคา ๓๑๐ บาท

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมพร สกุลบัณฑิต วสันต์ พร้อมมิตรญาติ

หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : สุชาดา ใจสุข

บรรณาธิการเล่ม : ปานชนา เมธภัทร

ออกแบบปก : generalthings@gmail.com จัดรูปเล่ม : โยษิตา กรกิจเจริญ

พิมพ์ที่ : บริษัทพิมพ์ดี จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสตาปอร์นบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : วรพันธ์ โลภิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุวัชฌา โลภิตสถาพร

รองบรรณาธิการบริหาร/ผู้จัดการฝ่ายผลิตและศิลปกรรม : ธัญภัทร ฟองไชย ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิขะไชย

ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรม : นฤเบศ สมฤทธิ์ ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : เจติยา โลภิตสถาพร

หัวหน้ากองบรรณาธิการคัดสรรนวนิยาย : พัชราพร บุญส่ง หัวหน้าหน่วยประชาสัมพันธ์ : อารีนา ศิริบุญ

คณะที่ปรึกษา

ที่ปรึกษาด้านบรรณาธิการ : รศ. ประพนธ์ เรืองณรงค์ ที่ปรึกษาด้านกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

สตาปอร์นบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสตาปอร์นบุ๊คส์ จำกัด

๑๘ ซอยลาดปลาเค้า ๖๓ ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๕๕-๖ โทรสาร ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๗๐

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการคัดสรรต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือ โทร. ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๕๕-๖ ต่อ ๒๑, ๕๔

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

พิมพ์ด้วย

กระดาษกอนออสายตากรีนรีด
www.greenread.com

คำนำนักเขียน

ขอสารภาพตามตรงค่ะว่า ไม่เคยคิดว่าจะต้องเขียนภาคต่อของ ‘สุภาพบุรุษจุฬาเทพ’ มาก่อนเลย เมื่อต้องเขียนเข้าจริงๆ ก็หนักใจมาก แต่หลังจากได้ทำงานร่วมกับพี่ณารา พี่ช่อนกลีน พี่เก้าแต้ม และน้องร่มแก้ว อีกครั้ง บรรยากาศเก่าๆ อันแสนอบอุ่นก็หวนกลับมา การทำงานที่ยากและกดดันจึงมีความสุขมากมาย

การสานต่อคำสัญญาระหว่างจุฬาเทพกับเทวพรหมจะสำเร็จลงไม่ได้ หากไม่มีพี่โป่ง ประดับเกียรติ ตุมประธาน ให้คำปรึกษาเรื่องพลอตอันยากเย็นนี้

ทั้งยังมีบุคคลอีกหลายท่านที่ผู้เขียนขอขอบพระคุณ ดังต่อไปนี้

ทหารม้าผู้เป็นพระเอกตัวจริง พันเอก วิทย์ ลายถมยา ผู้บังคับหน่วยม้าทรงประจำพระองค์ฯ และ ร้อยโท สุภาพ ขาวงาม นักกีฬาขี่ม้าทีมชาติไทย สังกัดกองพันทหารม้าที่ ๒๙ รักษาพระองค์ ดร. สิริสุมาลย์ ลายถมยา นางเอกตัวจริงของทหารม้า ทั้งสามท่านกรุณาให้ข้อมูลอันเป็นประโยชน์มากมายจนเกิดภาพที่ชัดเจนของ ร้อยเอก หม่อมหลวงวรณจักร จุฬาเทพ

พันโทหญิง จิตมา ธรรมวิหาร อาจารย์ส่วนการศึกษา โรงเรียนนาย-
ร้อยพระจุลจอมเกล้า ซึ่งคอยตอบคำถามยิบย่อยเกี่ยวกับทหาร และคุณ
เกดเพื่อนรัก ที่ช่วยอธิบายเรื่องจุกจิกเกี่ยวกับม้า

ทีมงานสำนักพิมพ์สตาฟบุ๊กส์ทุกท่านซึ่งช่วยกันดูแลต้นฉบับตั้งแต่
รณพีร์จนถึงรณจักร น้องแตม นภัสสร และน้องเอ๋ย ที่อ่านร่างแรกของ
นวนิยายเรื่องนี้ ตลอดจนนักอ่านทุกท่านซึ่งคอยให้กำลังใจผู้เขียนมาตลอด

เป็นครั้งแรกที่ผู้เขียนมีโอกาสถ่ายทอดเรื่องราวของตัวละครซึ่งมี
อาชีพเดียวกับตัวเองคือ ครู บางส่วนนำมาจากประสบการณ์ของผู้เขียน บ้าง
ก็ดัดแปลงจากชีวิตของลูกศิษย์ แต่ทุกอย่างคงไม่ราบรื่นหากไม่มีแม่ของ
ผู้เขียนเป็นคู่คิด ในฐานะที่ท่านเป็นผู้บริหารโรงเรียน แม้ว่าแต่ละคำถามจะ
ทำให้แม่อึ้งไปเป็นระยะก็ตาม

มีคำถามจากหลายท่านว่า ทำไมรณพีร์จึงมีลูกตกที่สุด ผู้เขียนจึงขอ
ถือโอกาสนี้อธิบายว่า ก่อนเขียนนวนิยายชุด 'ดวงใจเทวพรหม' มีนวนิยาย
อีกเรื่องคือ เลดี้ทรานซิสเตอร์ ซึ่งมีตัวละครรุ่นหลานของรณพีร์ โดยเป็น
บุตรของหม่อมหลวงรณกร จุฑาเทพ

ณ บัดนี้ ผู้เขียนขอเปิดประตูวังจุฑาเทพอีกครั้ง สู่วัง 'ดวงใจเทวพรหม'
ตอน ใจพิสุทธิ์ เพื่อให้ ร้อยเอก หม่อมหลวงรณจักร จุฑาเทพ ได้ตามหา
รักแท้กับสาวเทวพรหม

เธอเป็นใครและมีที่มาอย่างไร ขอเชิญทุกท่านตามเข้าประตูวังจุฑาเทพ
มาด้วยกันนะคะ

แพรวนัฏ

“หนังสือและการอ่านคือชุมพลแห่งความคิดสร้างสรรค์”

๑

ม้าสีขาวยืนอยู่กลางสนามหญ้าเขียวขจี มีนายทหารหนุ่มร่างสูงใหญ่ นั่งเด่นสง่าอยู่ด้านหลัง มือซ้ายกุมบังเหียนไว้แน่น

เขาแต่งกายด้วยชุดขี่ม้าสีกาก็เกมเขี้ยว ใส่หมวกทรงหม้อตาล กางเกงทรงพองบริเวณต้นขา สวมที่อปปูตสูงถึงเข่า เครื่องหมายซึ่งประดับอยู่บนเสื้อบ่งบอกยศของนายทหารระดับผู้บังคับกองร้อยแห่งกองพันทหารม้าที่ ๒๔ รักษาพระองค์

แม้เป็นเวลาเช้าตรู่ ดวงอาทิตย์เพิ่งโผล่พ้นขอบฟ้า ทุกคนก็ยังเห็นดวงหน้าคล้ำแดดเรียบเฉยจนน่ากลัว ยิ่งผสานเข้ากับดวงตาดุตันซึ่งจ้องมองเหล่าทหารที่สูงม้ามายุดรอนอกรั้วสีขาวเตี้ยๆ ริมสนามฝึกขี่ม้าด้วยแล้ว ใครที่กล้าสบตาตอบก็ต้องพลอยหัวหดไปตามกัน

“ขออนุญาตเข้าสนามครับ!” ทหารคนหนึ่งกล่าวนำพร้อมกับตะเบะคนอื่นทำความเคารพตามในแบบเดียวกัน

“เข้ามาได้” รองจัตวาตะเบะตอบ

ทหารเหล่านั้นจึงม้าเข้ามาตั้งแถวเรียงหน้ากระดานซ้อนกันเป็น

ระเบียบ รณจักรยกข้อมือข้างขวาขึ้นมาดูนาฬิกา

๖:๓๐ น.

เขากวาดมองแถวของทหารทั้งหมดในขณะนี้ ช่องที่ว่างอยู่แสดงให้เห็นถึงผู้ซึ่งยังมาไม่ถึง หัวคิ้วของผู้บังคับกองร้อยกระตุกเข้าหากัน

“ผู้หมู่สมชัยทำไมยังไม่มา”

“ไม่ทราบครับ” ทหารคนหนึ่งตอบหลังจากพวกเขาหันหน้ามองกันไปมา อยู่ครู่สั้นๆ

“ถ้าอย่างนั้นเราก็คงเริ่มฝึกกัน ทั้งหมดแถวตรง เตรียมขึ้นม้า ปฏิบัติ!”

รณจักรตะโกนสั่ง ทหารหันไปตรวจม้าและอุปกรณ์ให้แน่ใจว่าพร้อมสำหรับการขี่ ผู้กองหนุ่มจึงสั่งต่อ

“เอาโกลนลง!”

ผู้ใต้บังคับบัญชาเอาห่วงซึ่งห้อยจากอานม้าทั้งสองข้างสำหรับสอดเท้า เพื่อใช้ยึดเวลาขี่ม้าลงมา

“ขึ้นม้าตอนที่หนึ่ง!”

เหล่าทหารท่าขวาหันเพื่อหันหน้าเข้าหาม้าคู่ใจ เสียงรองเท้าบูตกระทบกันเมื่อพวกเขาชิดเท้าอย่างพร้อมเพรียง ทหารจับบังเหียนและหัวอานม้า ด้วยมือซ้าย มือขวาจับโกลน แล้วบิดเข้าหาตัว พวกเขาหยุดนิ่งเพื่อรอคำสั่งให้ขึ้นไปบนหลังม้าในขั้นตอนที่สอง

ทหารซึ่งเป็นหัวหน้าในกลุ่มนั้นพยักหน้าให้สัญญาณ เขาและทุกคนยกขาซ้ายขึ้นเพื่อสอดเท้าข้างเดียวกันเข้าไปในโกลน มือขวาจะไปจับตรงท้ายอานม้าอันเป็นที่นั่ง สปริงตัวขึ้นไปหยุดค้างนิ่งในอากาศ

นายทหารคนเดิมส่งสัญญาณสำหรับการขึ้นไปบนหลังม้าในขั้นตอนที่สาม ทุกคนพร้อมใจกันโน้มตัวไปข้างหน้า เตะขาขวาผ่านบันท้ายของม้านั่งลงบนอาน แล้วสอดเท้าข้างขวาเข้าไปในโกลน เป็นอันเสร็จสิ้นขั้นตอนทั้งหมด

รณจักรออกคำสั่งให้ทหารบังคับม้าเดินเข้าเส้น ซึ่งหมายถึงการเดิน

เป็นแถวเรียงเดียวไปรอบสนาม ดวงตาคมกริบจับจ้องทุกคนอย่างเข้มงวด เขานิ่งหน้า หยิบไม้จิ้มฟันสำหรับยัดฟันสติกกับลูกดินขนาดจิ๋วออกมา ยิ่งไปที่ทหารคนหนึ่งจนผ่ายนั้นสะดุ้งเฮือก

“กินกุ้งมาก็โละ!”

คนถูกดูเพราะขี่ม้าหลังอริบยัดตัวขึ้นจนหลังตรงเหี่ยว รณจักรมองปราดไปอีกทิศทางหนึ่ง แล้วยิงลูกดินจิ๋วใส่ทหารอีกคน

“เฮ้ย! เลี้ยงเซียมซีรีไ้ สันเป็นเจ้าเข้าเซียวไ้ย”

ทหารที่ตัวโง่งงไปมาตลอดการขี่ม้ารับนั่งหลังตรงและบังคับตัวให้นิ่งขึ้นทันที จังหวะเดียวกันนั้นเองมีทหารคนหนึ่งจูงม้ามาแต่ไกล และหยุดลงตรงนอกรั้วสนามฝึก

“ขออนุญาตเข้าสนามครับ!” เขาตะเบะด้วยสีหน้าเกร็งเกรงจนเหงื่อแตกพลั้ก

“มาสายขนาดนี้ นาฬิกาตายรีไ้ไ้!” ผู้กองหนุ่มตะคอก

“ขออนุญาตครับผู้กอง เมื่อเข้าตอนผมคุมพลทหารใหม่วิ่ง ใช้เวลานานไปหน่อย เลยกลับมาทำความสะอาดคอกม้าช้ากว่าปกติครับ” คนตอบแก้ตัว

“คุมทหารวิ่งเป็นภารกิจที่ผู้หมู่ต้องทำทุกวันรีไ้เปล่า” รณจักรซักไ้

“ทุกวันครับ” นายทหารยศร้อยตรีตอบ

“ทำความสะอาดคอกม้าก็ต้องทำทุกวันด้วยไ้ไหม”

“ไ้ครับ”

“งั้นมันก็เป็นภารกิจประจำวันทีไ้แกต้องทำอยู่แล้ว อย่าเอามาอ้าง” เขาเอ็ด

“ขอโทษครับ”

“ถ้าเราต้องไปออกรบ แล้วแกมาผิตเวลานัด จะไปรบชนะไ้ใครเขาได้วะ จำไ้ไ้ว่าการตรงเวลาเป็นเรื่งสำคัญทีไ้สุดสำหรับทหาร เอ้า! วันนี้แกไม่ต้องขี่ม้าหรอก จูงม้าวิ่งตามเพื่อนไป”

คนโดนทำโทษรับคำ ก่อนจะจูงม้าของตนวิ่งตามท้ายแถวทหารที่ขี่ม้าไปตลอดทั้งชั่วโมง

“เมื่อเช้าเหนื่อยหน่อยนะผู้หู่”

รณจักรตอบว่านายทหารรุ่นน้องซึ่งถูกเขาทำโทษ อีกมือถือผักบุ้งไว้กำหนึ่ง

“ไม่เป็นไรครับ เป็นความผิดของผมเองที่มาสาย คราวหน้าผมจะไม่สายอีกแล้วครับ” ร้อยตรีหนุ่มยิ้มรับ

รณจักรยิ้มตอบ หลังเวลาเลิกงาน ความเข้มงวดก็คลายลงเหลือแต่ความเป็นพี่น้อง รณจักรเดินต่อไปในคอกม้าซึ่งเป็นโรงไม้ขนาดใหญ่เปิดโล่ง มีหลังคาคลุม จนเจอนายสิบที่คอยดูแลม้าคู่ใจของตน นายสิบตะเบ๊ะทำความเคารพ เขาจึงตะเบ๊ะตอบ

“เมื่อออกจากโรงพยาบาลรียัง”

“ออกแล้วครับ เป็นเพราะผู้กองให้เงินค่าผ่าตัด แม่ผมก็เลยรอดขอบคุณผู้กองมากนะครับ”

“เรื่องเล็กน้อย ดูแลแม่ของแกให้ดีก็แล้วกัน วันหยุดนี้ฉันอนุญาตให้แกกลับไปเยี่ยมท่านที่บ้านได้”

นายสิบขอบคุณเขาก็กยกใหญ่ที่เดียวกว่ารณจักรจะผละจากมาได้ จนมาถึงคอกที่ม้าขาวคู่ใจอาศัยอยู่

“พายุหัต”

เจ้าม้าก้าวเข้ามาหาอย่างยินดีตั้งแต่ก่อนที่เขาจะเรียกชื่อด้วยซ้ำ มันยื่นศีรษะมาซุกหน้าท้องของชายหนุ่ม เขาจึงตบลำคอของมันเบาๆ พร้อมกับหัวเราะ

“ซี้ออันจริงๆ เอ้า! ฉันเอาผักบุ้งมาฝาก”

รณจักรป้อนผักบุ้งให้พายุหัต พุดคุยด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนผิดกับการเป็นครูฝึกซึ่งสั่งทหารอย่างเข้มงวดเมื่อเขารวากับเป็นคนละคน

เสียงฝีเท้าดังขึ้น รณจักรจึงหันไปมอง เห็นเสมียนกองร้อยซึ่งเป็น
เสมือนผู้ช่วยของตนยืนรออยู่ห่างออกไป

“ขออนุญาตรับผู้กอง ท่าน ผบ.ทอ. โทร. มาครับ”

รณจักรขมวดคิ้ว ผบ.ทอ. ที่อีกฝ่ายกล่าวถึงคือ พลอากาศเอก หม่อม-
ราชวงศ์รณพีร์ จุฑาทพ ผู้บัญชาการทหารอากาศ ซึ่งเพิ่งได้รับตำแหน่ง
หมาดๆ หลังเหตุการณ์พฤษภาทมิฬเมื่อปีที่ผ่านมาจบสิ้นลง และ ผบ.ทอ.
ท่านนี้ก็ไม่ใช้ใครที่โหด แต่เป็นบิดาของเขาเอง

“ท่านว่ายังไงบ้าง”

“ท่านสั่งว่ามีเรื่องด่วน ให้ผู้กองรีบกลับวังจุฑาทพครับ”

หม่อมหลวงหนุ่มแห่งจุฑาทพพยักหน้าอย่างครุ่นคิด ด้วยหน้าที่ของ
ผู้บังคับกองร้อยทหารม้าซึ่งต้องทำงานตั้งแต่พระอาทิตย์ยังไม่ขึ้นจนถึงเย็น
ค่ำ บางครั้งก็ต้องดูแลม้าที่อาจเจ็บป่วยได้ตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง เขาจึงเลือก
อยู่บ้านพักในกองพัน และกลับไปที่วังจุฑาทพในช่วงสุดสัปดาห์

บิดาเข้าใจความจำเป็นดี จึงไม่เคยโทรศัพท์มาสั่งการให้เขากลับบ้าน
ก่อน นี่เป็นครั้งแรก

เกิดอะไรขึ้นที่วังจุฑาทพกันแน่

เมื่อรณจักรกลับไปถึงบ้านสีขาวซึ่งสร้างขึ้นเมื่อสามสิบกว่าปีก่อน
ภายในอาณาเขตวังจุฑาทพ บิดาก็รออยู่แล้ว ทั้งยังมีน้องชายคนที่สองคือ
เรืออากาศตรี หม่อมหลวงรณภูมิ นั่งอยู่ด้วย

รณภูมิเป็นนักบินขับไล่เหมือนบิดา โดยขับเครื่องบินรบ F-16
ตามปกติเขาประจำการอยู่ที่โคราช รณจักรจึงแปลกใจที่เห็นรณภูมิในวันนี้

“กลับมาเมื่อไหร่ภูมิ ฉันไม่เห็นรู้เลย” บุตรชายคนโตของแม่ทัพ
อากาศถามหลังจากทำความเคารพบิดา

“ผมเพิ่งมาเมื่อเช้า พอดีมีราชการที่นี่ พรุ่งนี้ก็กลับไปแล้วครับ”
รณภูมิยิ้มน้อยๆ อย่างคนที่อารมณ์ดีอยู่เป็นนิตย์

รณจักรทรุดกายลงบนโซฟาทางขวามือของบิดา ซึ่งอยู่ตรงข้ามรณภูมิพอดี้ ตามปกติแล้วโซฟาตัวยาวตรงกลางในห้องดูโทรทัศน์แห่งนี้นอกจากเป็นที่ประจำของบิดาแล้ว มักจะมีมารดานั่งอยู่ด้วยเสมอ แต่ท่านเดินทางไปเยี่ยมน้องสาวคนที่สามของเขา ซึ่งเรียนบัลเลต์ชั้นสูงอยู่ที่ประเทศฝรั่งเศส และมีแผนจะบินไปหาน้องชายคนเล็กของเขาซึ่งศึกษาด้านภาพยนตร์อยู่ในสหรัฐอเมริกา

เมื่อหม่อมหลวงหนุ่มแห่งจุฬาเทพนั่งประจันหน้ากัน ความละม้ายและความแตกต่างระหว่างพี่น้องก็ชัดเจนขึ้น ทั้งคู่ตัวใหญ่บึกบึนสมเป็นชายชาติทหาร ผิวเข้มพอกๆ กัน เพราะใช้ชีวิตส่วนใหญ่อยู่กลางแจ้ง แต่รณภูมิร่างบางกว่าพี่ชายเล็กน้อย ใบหน้าเหมือนผู้เป็นพ่อมากกว่า ยิ่งนั่งอยู่ใกล้บิดา ก็ดูราวกับจะเห็นภาพรณพีร์ในวัยหนุ่มและวัยห้าสิบเก้าปีมานั่งอยู่เคียงกัน

รณจักรเป็นส่วนผสมที่ดีระหว่างบิดามารดา จะมองว่าเขาคล้ายบิดาก็ได้ คล้ายมารดาก็ถูก แต่ทุกครั้งที่อยู่กับบิดา รณจักรก็ยังรู้สึกว่ามันช่างหล่อเหลาและสง่างามชนิดที่เขากับน้องๆ เทียบไม่ติด แม้มารดาจะให้กำลังใจอยู่เสมอว่าเขาหล่อกว่าบิดาก็ตาม

“คุณพ่อมีธุระอะไรหรือครับถึงเรียกผมกลับมา” รณจักรนั่งหลังตรง แهঁวตามความเคยชิน

“เรื่องเดิมๆ นั่นแหละ” รณพีร์ถอนหายใจ วงหน้าคมคายฉายแววเหนือยล้ำอย่างที่คนนอกไม่มีใครได้เห็น

“เรื่องทวดอ่อนใจไหมครับ” รณภูมิเดา

“อืม...เรื่องนั้นแหละลูก”

“คุณลุงใหญ่ คุณลุงจุจ คุณลุงภัทรพาทวดอ่อนใจไปตากอากาศที่หัวหินไม่ใช่หรือครับ เกิดอะไรขึ้นรีเปลา” รณจักรถามเสียงเครียด

“คุณทวดอาการทรุดลงหรือครับ” รณภูมิหรีตามอง ผู้เป็นพ่อจึงพยักหน้า

“คุณลุงใหญ่เพิ่งโทร. มาเล่าให้ฟังว่า ทวดอ่อนฝันร้ายอีกแล้วว่า วิไลรัมภามาตะโกนสาปแช่งอยู่หน้าวังจุฬาเทพ แล้วก็เกิดไฟไหม้ขึ้นในวัง คุณทวดจึงสะดุ้งตื่น จากนั้นอาการความดันสูงก็กำเริบจนคุณลุงภักทรกับ ป้าแก้วต้องช่วยกันพยาบาลแทบไม่ได้หลับได้นอน พอไม่สบายใจเลยจริงๆ”

คำบอกเล่าของบิดาทำให้คนฟังพลอยเครียดไปด้วย วิไลรัมภาที่ รณพีร์กล่าวถึงก็คือ หม่อมหลวงวิไลรัมภา เทวพรหม อดีตคู่มือหมายของ รณพีร์

หม่อมเจ้าวิชิชากรแห่งราชสกุลจุฬาเทพ ซึ่งมีศักดิ์เป็นปู่ของรณจักร กับหม่อมราชวงศ์เทวพันธ์แห่งราชสกุลเทวพรหม มีสัญญาต่อกันว่าอยาก ให้ทั้งสองตระกูลได้เกี่ยวดองกัน โดยหมายมั่นปั้นมือให้บุตรชายทั้งห้าของ วิชิชากรแต่งงานกับทายาทสาวแห่งเทวพรหมอย่างน้อยหนึ่งคน แต่ก็ไม่ สมหวังเลยสักคน จนมาถึงคนสุดท้ายคือรณพีร์ ที่ถูกหมายมั่นให้ลงเอยกับ วิไลรัมภาที่เป็นอันต้องคลาดแคล้ว เนื่องจากรณพีร์พบรักกับเพียงขวัญ ดาราภาพยนตร์ชื่อดังในสมัยนั้น ประกอบกับวิไลรัมภาเคยปองร้ายหม่อม เอียดจนเกือบถึงแก่วิต ลัญญะระหว่างจุฬาเทพกับเทวพรหมจึงสิ้นสุด

นับจากนั้นเป็นต้นมา เทวพรหมก็ตกต่ำลงเรื่อยๆ ลูกสาวสองคนใน จำนวนสามคนของเทวพันธ์หายสาบสูญ เขาจึงตรอมใจจนป่วยหนัก ทั้งยัง มีจดหมายจากวิไลรัมภาส่งมาสาปแช่งราชสกุลจุฬาเทพให้ถึงแก่หายนะ ด้วย เหตุที่ทำให้เทวพรหมต้องตกต่ำ สร้างความไม่สบายใจให้แก่อ่อนในวัยชรา จนเจ็บออดๆ แอดๆ มาตั้งแต่นั้น

อ่อนขอร้องให้ทายาทจุฬาเทพช่วยกันตามหาบุตรสาวทั้งสองของ เทวพันธ์ที่หายไป เพื่อพามาพบนางและเทวพันธ์ในวัยไม้ใกล้ฝั่ง ในช่วงแรก ทุกคนช่วยกันตามหา แต่ยังไม่พบ วิไลรัมภาก็ส่งจดหมายขู่อาฆาตมาอย่าง ต่อเนื่อง คุณชายทั้งหลายจึงปรึกษากันและได้ข้อสรุปว่าจะไม่ตามหาพวก เธออีก โดยเฉพาะวิไลรัมภา ด้วยเกรงว่าการพาวิไลรัมภาซึ่งมีเจตนาร้ายต่อ จุฬาเทพมาพบอ่อนจะไม่เป็นผลดี อาจทำให้อ่อนอาการทรุดลงกว่าเดิม

ทว่าพวกเขาก็ร่วมกันไปปดอ้อนว่าจะตามหาให้ เพียงเพื่อให้คนแก่สบายใจ
อย่างไรก็ตาม สิ่ง que ทุกคนไม่คาดฝันก็เกิดขึ้นเมื่อปีที่แล้ว คือพวกเขา
พบมารตีเข้าโดยบังเอิญ ซ้ำยังได้ลูกสาวของมารตีมาเป็นว่าที่ศรีสวไรอีกด้วย
ขณะที่วิไลรัมภายังหายเข้ากลีบเมฆต่อไป

“ตอนนั้นพ่อโกรธวิไลรัมภามาก เพราะเธอทำร้ายหม่อมทวดเอียด
และใส่ร้ายแม่ของลูกอย่าง que พ่อเคยเล่าให้ฟังไปแล้ว แต่พ่อก็ไม่สบายใจเมื่อ
รู้ว่าเธอหนีออกจากบ้านไปในคืนที่พ่อแต่งงานกับแม่ หลังจากได้จดหมาย
สาปแช่งของเธอ พ่อก็โกรธขึ้นมาใหม่ แต่พอมมาถึงตอนนั้นพ่อสงสารเธอ
มากกว่า วิไลรัมภาคงจมอยู่กับความอาฆาตแค้นจนดวงตามีตบอด ชีวิต
ของเธอคงลำบากลำบากไม่น้อยทีเดียวถึงได้เขียนจดหมายฉบับนั้นขึ้นมา พ่อ
ได้ข่าวว่าก่อนที่เธอจะหายตัวไป เธอมีอาการทางจิตด้วย ไม่รู้ว่าตอนนั้นเธอ
จะเป็นยังงัยบ้าง”

รณจักรนิวหน้า เขาไม่ชอบผู้หญิงคนนี้อะเสียเลย เธอช่างโหดร้าย
กับหม่อมทวดเอียดและมารดาที่เขาเคารพรัก อันที่จริงบิดามารดาก็ไม่อยาก
เล่าเรื่องความเลวร้ายในอดีตของเธอให้ฟัง แต่เขากับรณภูมิตัดค้านถาม
เพราะความเป็นลูกที่สนิทกับพ่อแม่มากทำให้พวกเขาสังเกตเห็นความอึดอัด
ของบุพการีทั้งสอง บิดาจึงยอมเปิดปาก ขณะที่น้องอีกสองคนยังคงไม่รู้
ความจริงต่อไป และเชื่อว่าลูกพี่ลูกน้องคนอื่นก็ไม่ทราบเช่นกัน เนื่องจาก
ผู้ใหญ่ตกลงกันว่าจะรักษาความลับนี้ไว้เพื่อเห็นแก่เทวพันธ์

“คุณพ่อสงสารเธอ แล้วจะให้เราตามหาเธอรีเปล่าครับ”

“ไม่ต้อง” รณพีร์รีบปฏิเสธ “พ่อแค่รู้สึกว่าการแค้นที่วิไลรัมภามีต่อ
จุทาเทพเป็นเรื่องที่พ่อต้องรับผิดชอบโดยตรงเท่านั้นแหละ พ่อจะทำทุกอย่าง
ให้ทวดอ้อนสบายใจ ยกเว้นเรื่องที่จะพาวิไลรัมภามาพบท่าน”

“วันหนึ่งเราอาจจะได้พบเธอครับ” รณภูมิลเปรยเสียงขำ

“ลูกรู้สึกอย่างนั้นหรือ” รณพีร์ขมวดคิ้วมุ่น

“ครับ” รณภูมิตพยักหน้า

“ฉันก็แยละ เอาเป็นว่าถ้าเธอปรากฏตัววันไหน เราจะต้องขัดขวางไม่ให้เธอมาพบทวดอ่อนได้ แต่ถ้าเธอลำบากและต้องการความช่วยเหลือจริงๆ พ่อก็จะช่วยเธอ...แค่ช่วยเท่านั้น...แต่ไม่ให้เธอมาทำลายจุฬาเทพได้เป็นอันขาด!” นายพลใหญ่ขบกรามแน่น

“ฉันไม่ชอบผู้หญิงคนนี้เลยจริงๆ” รณจักรกล่าวทันทีที่พู่กันสองคนกับน้องชาย

“เธออาจจะไม่เลวร้ายขนาดนั้นก็ได้นะครับ” รณภูมิเอ่ยด้วยสีหน้าลังเล

“ฉันก็หวังว่าจะเป็นอย่างนั้น ตอนนี้ฉันเป็นทวดอ่อน นานๆ ท่านจะได้ไปเที่ยวตากอากาศสักที ก็มาป่วยเสียนี้”

“ทวดอ่อนจะไม่ใช่ไรหรอกครับ แค่อาการของคนแก่เท่านั้น หมอใหญ่อย่างคุณลุงภักตร์อยู่ด้วย พักการสบายใจได้”

“แกไม่ได้แค่ลอบให้ฉันสบายใจไปวันๆ ใช่ไหมวะ”

“พี่ก็รู้แน่ครับว่าเรื่องแบบนี้ ผมจะพูดเมื่อแน่ใจแล้วจริงๆ เท่านั้น” รณภูมิแย้มยิ้ม

รณจักรหรีตามองน้องชาย เป็นที่รู้กันในครอบครัวว่ารณภูมิมีสัมผัสพิเศษมาตั้งแต่จำความได้ ทำให้หลายคนอึ้งและทึ่งกันมาแล้ว หากน้องชายยืนยัน เขาก็ควรเบาใจ รณจักรจึงผ่อนลมหายใจอย่างโล่งอก

“เออวะ ฉันเชื่อแก ในเมื่อทวดอ่อนจะไม่ใช่อะไร งั้นเราไปกินเหล้ากันเหอะ ชวนพี่เพชร คุณสรุจ คุณภูไปด้วย”

รณจักรภูมิอย่างกระตือรือร้น ผู้ชายทั้งสามที่เขาหมายถึงคือ หม่อมหลวงอศิร หม่อมหลวงสรุจ และหม่อมหลวงภูวนศ ลูกพี่ลูกน้องซึ่งพำนักอยู่ในเขตวังจุฬาเทพเช่นกัน

“เรื่องกินเหล้าผมขอตัวครับ พรุ่งนี้ต้องกลับโคราชแต่เช้า”

“เฮ้ย! ทหารอากาศอะไรวะขี้อวดฉิบหาย นานๆ แกจะเข้ากรุงเทพฯ

ที่ไปด้วยกันหะนะน่า ฟรุ้งนี้แกนั่งรถไปนี่หว่า ไม่ได้บินเองไม่ใช่หรือ” พี่ชาย
คะยั้นคะยอ

“พี่จักรนี่สมเป็นทหารม้าจริงๆ เรื่องเหล่านี้ไม่เคยเป็นรองใคร เอ้า! ไป
ก็ไปครับ” รณภูมิหัวเราะ

“ให้มันได้อย่างนี้สิวะ”

รณจักรกอดคอน้องชายเหมือนที่เคยทำตอนเด็ก จังหวะนั้นเอง
รณภูมิก็ชะงัก ชมวดคิ้ว จ้องผู้เป็นพี่เขม็ง

“พี่จักร...”

“อะไร”

รณภูมิขยับตัวออกมายืนประจันหน้าพี่ชาย แล้วพูดเสียงชิงชัง

“ผมไม่ค่อยรู้สึกอะไรชัดเจนขนาดนี้มานานแล้ว แต่นี่มันชัดมาก
จริงๆ”

“อะไรของแกวะ”

“จะมีเรื่องบางอย่างเกิดขึ้นกับพี่ ผมบอกไม่ได้ว่าเป็นเรื่องดีหรือไม่ดี
แต่ที่แน่ๆ เรื่องที่กำลังจะเกิดขึ้นนี้จะทำให้ชีวิตของพี่เปลี่ยนไปจากเดิมอย่าง
สิ้นเชิง”

“ฉันจะได้เลื่อนยศเป็นพันตรีเร็วๆ นี่รีไร” รณจักรหัวเราะ

“ไม่ใช่เรื่องตลกนะพี่จักร มันจะเกิดขึ้นเร็วๆ นี่แหละ ชีวิตของพี่จะ
ไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป” รณภูมีย้ำหน้าเคร่ง

โทรศัพท์ในบ้านแผดเสียงดัง รณจักรเลิกคิ้ว ก้าวไปยกหูโทรศัพท์
ขึ้นมา

“ฮัลโล”

“คุณจักรใช้ไหม” เสียงหัวของคนปลายสายดังขึ้น

“ใช่ครับ คุณฉัตรหรือ”

รณจักรแยมยิ้ม จดจำได้ว่าเป็นเสียงของหม่อมหลวงฉัตรเกล้า
บุตรชายคนโตของหม่อมราชวงศ์พุฒิกัทร

“ใช่ พี่เอง” จัตรเกล้าตอบเสียงขรึม

“คุณนัทรเป็นอะไรี่เปล่า ถึงขนาดต้องโทร. ทางไกลมาหาผม”

รณจักรลังหรณใจไม่ดีจากน้ำเสียงของญาติผู้พี่ ซึ่งเป็นแพทย์ทหาร
ประจำโรงพยาบาลค่ายในจังหวัดเชียงราย

“พี่ไม่ได้เป็นอะไร แต่เกิดเรื่องไม่ค่อยดีขึ้น ทำใจดีๆ ไร่นะคุณจักร”

จัตรเกล้าเตือน ก่อนจะแจ้งข่าวร้ายที่ทำให้รอยยิ้มบนใบหน้าของ
รณจักรเลื่อนหายไปทันที

๒

ข่าวร้ายที่รณจักรได้รับนั้นยากจะทำใจ เป็นเหตุให้ชายหนุ่มต้องรีบรุดไปจังหวัดเชียงรายเพื่อพบฉัตรเกล้า ซึ่งเป็นแพทย์ทหารอยู่ประจำโรงพยาบาลค่าย

มีคนไข้เพียงไม่กี่รายที่มาถึงมือของแพทย์หนุ่มผู้เก่งกาจคนนี้แล้วไม่รอดชีวิต โชคร้ายที่ร้อยเอกสิงโต เพื่อนรักของรณจักรก็เป็นหนึ่งในนั้น

สิงโตเสียชีวิตจากการปะทะกับสมุนของจางเงิน นักค้ายาเสพติดรายใหญ่ซึ่งถูกทางการกวาดล้างไปแล้วตั้งแต่ปีก่อน แต่ยังมีลูกสมุนอีกจำนวนหนึ่งที่ยังหนีหัวซุกหัวซุนจนกระทั่งมาพบกองกำลังของสิงโตซึ่งออกลาดตระเวนเข้าพอดี แม่ทหารไทยเป็นฝ่ายชนะ แต่ทั้งสองฝ่ายต่างก็สูญเสีย สิงโตบาดเจ็บสาหัส กว่าจะมาถึงมือของฉัตรเกล้าก็สายไปแล้ว

รณจักรมองรูปภาพซึ่งตั้งอยู่หน้าโลงศพคลุมด้วยธงไตรรงค์ด้วยแววตาหม่นเศร้า ข้างๆ กันนั้นมีโลงศพของทหารคนอื่นที่เสียชีวิตพร้อมกันในเหตุปะทะดังกล่าว พิธีศพจัดขึ้นอย่างเศร้าสorrow แต่ก็สมเกียรติดังที่ชายชาติทหารคนหนึ่งพึงได้รับเมื่อได้ทำหน้าที่ปกป้องประเทศชาติ สละแม่

กระทั่งเลือดหยาดหยดสุดท้าย

การรักษาอธิปไตยของชาติและยอมพลีชีพเพื่อปกป้องความสงบสุขของปวงชนเป็นสิ่งที่ทหารทุกคนจดจำไว้ได้เกล้า วันหนึ่งเหตุการณ์เช่นนี้อาจเกิดขึ้นกับรณจักรหรือทหารอื่นเช่นกัน พวกเขาคิดเสมอว่าการตายเพื่อชาติเป็นการตายที่สมเกียรติที่สุด แต่ทุกครั้งที่เกิดเหตุการณ์เหล่านี้ขึ้นกับคนรอบตัวก็ยากจะทำใจ โดยเฉพาะเมื่อประสบเหตุกับเพื่อนสนิทซึ่งเป็นเสมือนพี่น้อง รณจักรจึงยิ่งใจหาย

สิงโตเป็นเพื่อนรักของเขาตั้งแต่สมัยอยู่โรงเรียนเตรียมทหาร จนมาถึงโรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า เพิ่งมาแยกกันก็ตอนสำเร็จการศึกษา รณจักรเลือกเหล่าทหารม้า ขณะที่สิงโตเลือกเหล่าทหารราบซึ่งต้องประจำอยู่ต่างจังหวัด แต่ทั้งสองก็ยังติดต่อกัน ทุกครั้งที่สิงโตเข้ากรุงเทพฯ เขามักไปหารณจักร และค้างที่วังจุฬาเทพในบางคราว

พักหลังต่างคนต่างมีความรับผิดชอบมากขึ้นจึงห่างกันไปบ้าง รณจักรได้พบเพื่อนรักครั้งสุดท้ายก็เมื่อปลายปีที่แล้วในงานศพมารดาของสิงโต ซึ่งเสียชีวิตด้วยโรคมะเร็ง หลังจากนั้นสิงโตก็ถูกย้ายมาประจำอยู่ที่เชียงใหม่ รณจักรยังฝากฝังฉัตรเกล้าให้ช่วยดูแลเพื่อนรัก ไม่คิดเลยว่าฉัตรเกล้าจะได้ทำหน้าที่นั้นจนวาระสุดท้ายของสิงโต

ญาติผู้พี่ก้าวเข้ามายืนตรงหน้า บดบังภาพโลงศพของเพื่อนรัก ในมือของฉัตรเกล้ามีถ้วยข้าวต้มซึ่งร้อนจนเห็นควันลอยจางๆ

ฉัตรเกล้ามีหน้าตาหล่อจัดสมกับที่มารดาเป็นนางสาวศรีสยาม แวตอาอ่อนโยนเฉกเช่นผู้เป็นบิดา เขายืนถ้วยข้าวต้มมาให้

“กินข้าวต้มเสียหน่อยสิ คุณจักรไม่ได้กินอะไรมาทั้งวันเลยนะ”

“ขอบคุณ แต่ผมไม่หิวหรอก”

รณจักรส่ายหน้า เบนสายตาลับไปที่โลงศพของเพื่อน ฉัตรเกล้าถอนหายใจและมองตาม

“สิ่งที่ได้ทำหน้าอันทรงเกียรติที่สุดของทหารสำเร็จแล้วแล้ว เพราะ

การสละชีวิตของเขาทำให้เราจับตัวสมุนที่เหลือของจางเงินได้ เขาไปสบายแล้ว คนที่ยังมีชีวิตอยู่อย่างพวกเราต่างหากต้องรักษาตัวให้ดี”

รณจักรยิ้มเศร้า จัตรเกล้าจึงตะแบกเอาให้หันมาสบตา

“คุณจักรยังมีหน้าที่สำคัญที่สิ่งห้ฝากฝังเอาไว้กับนะ”

ทหารม้าหนุ่มขมวดคิ้วทันทีที่ญาติผู้พี่ตอกย้ำเรื่อง ‘หน้าที่สำคัญ’

ทั้งสองเบนสายตามาผ่านโลงศพ ฝากกลุ่มเด็กชายหญิงสี่คนซึ่งสวมเสื้อผ้าลาลองสีขาว ดำ เทามอมเมมอย่างที่บ้านแถวนั้นพอจะหาได้ จนหยุดสายตาลงที่เด็กหญิงร่างผอมแก้งกายวัยสิบสามปี ซึ่งนั่งคุกเข่าอยู่ใกล้โลงศพของสิงโตมากที่สุด

จากด้านหลัง เธอรัตทางมัลลวๆ ใส่เสื้อยืดสีขาวกับกางเกงสีดำ แม้จะเรียบง่ายเหมือนเจ้าตัวไม่ใส่ใจการแต่งกายนัก แต่เห็นได้ชัดว่าเป็นเสื้อผ้าที่ใหม่กว่าของเด็กอื่นๆ

เธอนั่งหลังคู้เล็กน้อย บางครั้งก็เอื้อมมือไปลูบผาข้างโลงอย่างอ่อนโยน ทำปากขมขมบีบคล้ายกับชนคนที่อยู่ในโลงพูดคุยนานๆ ที่จึงจะเห็นว่าเจ้าตัวสะอื้นเบาๆ ไม่ได้ร้องให้พุ่มพ่ายเหมือนคนอื่นที่เพิ่งสูญเสียบุคคลอันเป็นที่รักมาใหม่ๆ

รณจักรจำสุนิดาได้ตั้งแต่แรกเห็น เนื่องจากเพื่อนรักอวดรูปน้องสาวที่พกไว้ในกระเป๋าสตางค์ให้ดูอยู่บ่อยๆ ตั้งแต่เธอยังเล็กกว่านี้มาก รณจักรได้พบสุนิดาแค่ไม่กี่ครั้ง ได้แก่ ตอนที่เขากับสิงโตสำเร็จการศึกษา และในงานศพมารดาของเพื่อน ก่อนหน้านั้นเธออาศัยอยู่ต่างจังหวัดกับมารดา แต่หลังมารดาเสียชีวิต เด็กหญิงก็เดินทางมาอยู่เชียงรายพร้อมกับพี่ชาย เนื่องจากไม่มีญาติที่ไหนอีก

“น่าสงสารแทนนะ สัมผัสสูญเสียคนในครอบครัวติดกันครั้งแล้วครั้งเล่า ตอนนี้แกไม่เหลือใครอีกแล้ว นอกจาก...เอ่อ...คุณจักร” จัตรเกล้ายิ้มเหย

รณจักรสบตาพี่ชาย เขาจำเรื่องที่จัตรเกล้าเล่าให้ฟังได้แม่น แม้สิงโต

จะทรมาณแสนสาหัสเพราะพิษบาดแผล เขาก็สู้ทนขอร้องให้พาน้องสาวมาพบในวาระสุดท้ายเพื่อสั่งเสียให้เธอไปอยู่ในความดูแลของรณจักร พร้อมกับขอร้องให้หัตถ์เธอลำจัดการเรื่องดังกล่าวแทนตน สิ่งโตถึงกับทำพิธีกรรมเอาไว้วล่งหน้าและฝากไว้กับผู้บังคับบัญชาว่า หากเขาตาย ขอยกทรัพย์สินสมบัติและเงินค่าตอบแทนทั้งหลายให้แก่น้องสาวคนเดียว โดยให้รณจักรเป็นผู้ปกครองของเธอจนกว่าสุนิดาจะบรรลุนิติภาวะ

ใช้ว่ารณจักรจะไม่เคยรู้เรื่องนี้ ในวันที่เขาไปร่วมงานศพมารดาของสิงโต เพื่อนรักก็เคยเปรยไว้เช่นกัน

‘ฉันไม่เคยคิดเลยว่าแม่จะจากไปเร็วขนาดนี้ หมอเพิ่งบอกฉันได้ไม่กี่เดือนเองว่าแม่เป็นมะเร็ง’

‘คิดอีกแง่หนึ่ง ท่านจะได้ไม่ต้องทรมาณนานนะไอ้สิงห์’ รณจักรปลอบเพื่อนไปในวันนั้น

‘ฮือ’ สิงโตผงกหัว ‘ฉันก็พยายามปลอบใจตัวเองอย่างนั้นแหละ ชีวิตคนเราไม่แน่นอน วันนี้ยังอยู่ด้วยกัน วันพรุ่งนี้อาจจะจากกันได้ง่ายๆ ยิ่งชีวิตทหารอย่างพวกเรา ยิ่งไม่แน่นอนเข้าไปใหญ่ วันนี้ฉันยืนคุยกับแกอยู่ตรงนี้ แต่วันพรุ่งนี้ฉันอาจจะนอนอยู่ในโลงนั้นเหมือนแม่ก็ได้’

‘เฮ้ย! อย่าพูดอะไรอย่างนั้นลืวะ แกยังต้องอยู่ข้างหลังกับฉันไปอีกนานไว้ว’ รณจักรโวย สิงโตจึงหัวเราะ ก่อนจะทำหน้าจริงจัง

‘ไอ้จักร ฉันขอร้องอะไรแกอย่างหนึ่งได้ไหม ถ้าเกิดอะไรขึ้นกับฉันขึ้นมา แกช่วยดูแลน้องสาวฉันแทนได้ไหม ล้มจี๊ดน่าสงสาร แกติดแม่มากตอนนั้นแกเหลือแค่ฉัน ฉันเป็นห่วงแกมากที่สุดในชีวิต เราสองพี่น้องไม่มีญาติที่ไหนอีกแล้ว ถ้าหมดฉัน ก็เหลือแต่แกเท่านั้นแหละไอ้จักร ที่ฉันไว้วใจที่สุดเท่ากับที่ฉันไว้วใจตัวเอง’

‘แกจะบ้าหรือวะ มาให้ฉันรับปากทำอะไรเรื่องนี้ แกยังไม่ตายง่ายๆ หรือ’ รณจักรหัวเราะร่วน

‘เออ นั้นแหละน่า แกรับปากมาก่อน ฉันจริงจิงนะไว้ว ฉันคงนอน

ตายตาไม่หลับถ้าฉันต้องอยู่คนเดียวในโลก ไม่มีคนที่ไว้ใจได้ดูแล' ลิงโต
คาดคั้นเสียงเครียด

'เออๆ รับปากก็รับปาก' เขาพยักหน้าไปส่งเดช 'ถ้าเกิดอะไรขึ้นกับ
แก ฉันดูแลน้องแกเอง พอใจรึยังวะ'

ลิงโตยิ้มกว้าง สีหน้าโล่งใจจนรณจักรหัวเราะขบขันขึ้นมาอีกคำรบ
ไม่อาจรู้เลยว่าคำขอร้องของเพื่อนรักจะเป็นความจริง

รุ่งขึ้นหลังงานศพวันแรกผ่านไป รณจักรและฉัตรเกล้าก็มาเฝ้าอยู่
หน้าบ้านพักของลิงโตเพื่อจัดการสิ่งที่เขาหลีกเลี่ยงมาโดยตลอด

"ผมต้องพูดกับส้มจี๊ดวันนี้จริงๆ หรือ ผมไม่รู้จะพูดอะไรกับแก บอก
ตรงๆ นะ ผมไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่าจะดูแลแกได้ แกเป็นเด็กผู้หญิงนะคุณฉัตร"

"เด็กผู้หญิงแล้วยังไงเล่า ที่สาวๆ ทั้งหลาย คุณฉัตรยังดูแลได้ไม่มี
เบื่อไม่ใช่หรือ" ฉัตรเกล้าย่นเสียงกลัวหัวเราะ

"ก็นั่นมันสาวๆ แต่นั่นมันเด็กผู้หญิงนะครับ" รณจักรทำหน้าบู๋เลียนๆ

"คุณแรกก็เคยเป็นเด็กผู้หญิง คุณเกศ คุณพลอย คุณกนกก็เหมือนกัน"

ฉัตรเกล้าหมายถึงรณเรศ น้องสาวของรณจักรซึ่งอยู่ฝรั่งเศส ตาม
ด้วยน้องของตนเอง และลูกพี่ลูกน้องคนอื่นๆ

"ตอนยายเรตั่วแค่นี้ ผมไปอยู่เตรียมทหารแล้ว และก็มีแม่ดูเธอ
อีกทีนี่นา"

"คุณอาขวัญก็จะช่วยดูแลส้มจี๊ดให้เหมือนกันนั่นแหละ นอกจากท่าน
แล้ว บ้านเราก็มียกอีกตั้งเยอะ มีเด็กๆ ไปอยู่ด้วย ส้มจี๊ดได้เป็นตุ๊กตาของ
ทุกคนแน่ เชื้อพี่ลี"

"แต่ตอนนี้ไม่มีใครอยู่เลยสักคน ใครๆ ก็ไปเที่ยวกันหมด ผมจะทำ
ยังไงดี" รณจักรทอดถอนใจ

"พี่จะบอกขวัญให้มาช่วยในวันหยุดของเธอก็แล้วกัน" คราวนี้ฉัตร-
เกล้าหมายถึงขวัญฤทัย คนรักของเขาซึ่งเรียนพยาบาลอยู่ที่กรุงเทพฯ และ

มีแผนจะแต่งงานกันในปีหน้า

“แล้วไหนจะเรื่องโรงเรียนอีก” รณจักรปวดหัวจนแทบยกมือกุมขมับ

“เรื่องนั้นพี่ว่าหนูพุกช่วยได้” ฉัตรเกล้ายิ้มยิ้ม

“หนูพุกไหนครับ” รณจักรนินวหน้า

“อ้าว! ก็เพื่อนรักของคุณเกศไฉ่ หลานสาวคุณครูโต โรงเรียนทรง-
พัฒนศึกษาที่เราเคยเรียนตอนเด็กๆ เหม! แค่นี้ทำเป็นลืม”

ทหารม้าหนุ่มนั่งงั้นไปอย่างทบทวนความจำ... ‘หนูพุกนั่นหรือ’ ภาพ
ของเด็กผู้หญิงตัวอ้วนกลม สวมแว่นตาทาหนาเตอะผุดขึ้นในความทรงจำ เธอ
มักถือหนังสือติดมือไปทุกที่ เชื่องช้า อึ้งอ้าย ชวนให้นึกถึงนกฮูกแก ๆ อ้วน ๆ
ในการ์ตูนไม่มีผิด

คิดมาถึงตรงนี้ เรียวปากหยักก็ขยับยกขึ้นเป็นรอยยิ้มขบขัน

“อ้อ...ยายหนูพุก นกฮูกเบอร์ศุณย์นี่เอง”

“เฮ้ย! คุณจักรก็ไปว่าเธอ”

“ก็มันจริงนี่ครับ ผมจำได้แล้ว ยายหนูพุกอยู่กับคุณเกศที่โรงเหมือน
เลขศุณย์กับเลขหนึ่งมาอยู่คู่กันทุกที ผมยังจำตอนที่ผมกับคุณภูเกล้งเอา
หนังสือกับแว่นตาของเธอไปซ่อน ยายนี้ร้องให้ชะงัดจุทาเทพแทบแตก ผม
กับคุณภูเลยโดนพ่อกับคุณลุงตีด้วยไม้มะยมจนทวดต้องออกมาห้าม”
เขาหัวเราะยามนึกถึงเรื่องสมัยเด็ก

“คุณจักรไม่ได้แค่อ่านหนังสือกับแว่นตาของหนูพุกไปซ่อนอย่างเดียว
เสียหน่อย แต่เอาหนอน เอาขบ เอาจิ้งจกไปเกล้งเธอเป็นประจำ ลืมแล้ว
รึไง”

“จริงด้วยครับ คุณฉัตรนี่จำแม่นจริงๆ ผมแค่อยากเห็นเด็กหน้าขีมิ
เก็นวัยร้องกรี๊ดเหมือนกับที่เด็กคนอื่นเขาทำกันบ้างนี่นา เด็กอะไรทำหน้า
คงแก่เรียนอยู่ได้ตลอดเวลา น่าเบื่อจะตาย” รณจักรหัวร่อขบใจ

“หัวเราะเข้าไป รอให้คุณจักรได้เห็นหนูพุกตอนนั้นเสียก่อนเถอะ” ฉัตร-
เกล้ายิ้มกริม

“ทำไมครับ เธอคงแก่เรียนเหมือนนกฮูกแก่ๆ ยิ่งกว่าเดิมรีง หรือว่าเกิดจับพลัดจับผลูได้แต่งงานแต่งงานการมีลูกเต้าเต็มบ้านไปแล้ว แต่คนคร่ำครึมาแต่เด็กแบบนั้นคงไม่มีทางแต่งงานหรือ เห็นทีจะยึดอำนาจโรงเรียนคุณป้า เป็นครูแก่เฝ้าโรงเรียนเสียมากกว่า” เขายิ้มกว้าง

“แนใจจะว่านั่นปาก” ฉัตรเกล้าส่ายหัว

“ขอโทษครับ ผมปากเสียซะจนชิน” รณจักรลูบปากพร้อมกับหัวเราะ อย่างน้อยการนึกถึงเรื่อง ‘ยายหมูปุก’ ก็ทำให้เขาอารมณ์ดีขึ้น

“เอาเป็นว่า กลับไปคุณจักรรีบไปปรึกษาหนูๆ เรื่องการเข้าโรงเรียนของส้มจี๊ดเสียเร็วๆ เธอคงช่วยให้แกเข้าเรียนระหว่างปีการศึกษาได้ พี่จะโทร. บอกเธอให้” ฉัตรเกล้าแนะนำ

“ขอบคุณครับ ถ้าไม่มีคุณฉัตร ผมนึกไม่ออกจริงๆ ว่าจะทำยังไงต่อ” รณจักรเอ่ยด้วยท่าทางขี้อมลง

“พี่ก็ช่วยได้เท่านี้แหละ แต่เรื่องทำความเข้าใจสักส้มจี๊ด คุณจักรต้องจัดการเอง”

รณจักรพยักหน้า เขายืดตัวขึ้น เพ่งมองประตูบ้านของเด็กหญิงด้วยแววตาประหนึ่งทหารที่กำลังจะออกรบ

ในบ้านพักหลังเล็กของเพื่อนผู้ล่วงลับ หญิงวัยกลางคนซึ่งสิงโตเคยจ้างมาทำงานบ้านช่วยเก็บกวาดข้าวของอดีตนายทหารลงในลังกระดาษ โดยมีเด็กชายหญิงสามคนที่รณจักรเคยเห็นว่าวิ่งตามสุนัขตลอดงานศพมาคอยช่วย

ทันทีที่เด็กเหล่านั้นเห็นชายหนุ่ม พวกเขาก็ลุกขึ้นยืนอย่างไม่เป็นมิตร แม้บางคนจะมีท่าทางหวาดกลัวร่างใหญ่โตของเขาก็ตาม

“พวกเอ็งไปขวางคุณเขาไว้ทำไม ออกไปได้แล้ว” หญิงวัยกลางคนสั่ง

“เขาจะมาพาพี่ส้มจี๊ดของเราไปนี่แม่” เด็กชายหันไปพูดเสียงชิงชัง

“ผู้กองสิงห์สั่งเอาไว้ เอ็งจะไปทำอะไรได้วะ หลีกไปๆ ให้คุณเขาเข้าไป

หาคุณล้มจืด”

คนเป็นแม่ลากลูกชายกับเพื่อนๆ ออกไป ไม่ล้มซึบบอกว่าสุนิดาอยู่ในห้องใด รณจักรจึงก้าวเข้าไป และเห็นว่ามีเด็กอีกคนหนึ่งเข้ามาขวางไว้ สุนิดาเองก็จ้องเขาอย่างไม่ไว้ใจ

“ฉันขอคุยกับล้มจืดตามลำพังได้ไหม”

เด็กน้อยหันไปทางเจ้าของชื่อ สุนิดาอ้าปากเหมือนจะคำน แต่ต่อมา ก็เปลี่ยนใจพยักหน้า เพื่อนของเธอจึงยอมจากไป

รณจักรก้าวเข้าไปในห้องด้วยความอึดอัด แม้ปากบอกว่ามีเรื่องจะพูดกับเด็กหญิง เขาก็ไม่รู้จะเริ่มต้นอย่างไร สุนิดาจ้องมาเขม็ง เมื่อรณจักรเข้าไปใกล้ เธอก็ขยับถอยหลังทั้งที่ยังเชิดหน้าขึ้น ส่งให้เห็นจมูกร่นๆ ที่เหมือนกับพี่ชายผู้ล่วงลับ รณจักรอดยิ้มไม่ได้ แวตอาอ่อนโยนลงอย่างไม่รู้ตัว

“ยังไม่เก็บของอีกหรือ” เขาถามเพราะไม่เห็นร่องรอยของการรื้อข้าวของมาจัด

“หนูไม่อยากไป ให้นูอยู่ที่นี่ต่อไปไม่ได้หรือ หนูมีเพื่อน หนูมีทุกคนที่นี่” สุนิดาเอ่ยกับเขาเป็นครั้งแรก

“ไม่ได้หรอก ล้มจืดก็รู้ว่าสิงห์มันฝากน้องไว้กับพี่ เป็นความต้องการของมันนะ” รณจักรแย้งอย่างใจเย็น

สุนิดาแหม่ปาก เธอเดินไปทางอื่น รณจักรมองตามไปและเห็นตุ๊กตาขนฟูเก๋ๆ ตัวหนึ่งวางอยู่บนเตียง เขาหยิบมันขึ้นมาก่อนที่สุนิดาจะแย่งทัน

“เอาคืนมานะ!”

เขายื่นตุ๊กตาคืนให้ เธอรีบคว้าไปกอดด้วยความหวงแหน

“ตุ๊กตาตัวนี้ ไ้อ้สิงห์ไปซื้อกับพี่สมัยที่เราเรียนอยู่ จปร.”

สุนิดาเงยหน้าขึ้นสบตาเขาทันควัน

“วันนั้นเราไปสยามสแควร์ ไ้อ้สิงห์หายไปร้านตุ๊กตาเสียตั้งนาน พี่กับเพื่อนๆ ยังล้อมันกันอยู่เลยว้าซื้อไปฝากสาวรี้ไ้ถึงได้เลือกเป็นตุ๊กตาสิงโต

แทนใจมัน ที่แหม่นก็ซื้อมาให้สัมผัสนี่เอง”

รณจักรยิ้มน้อยๆ และเห็นเด็กหญิงน้ำตาเริ่ม สุกใสดูน้ำมูกดั่ง ฟิดฟัด กอดตุ๊กตาแน่นขึ้น รณจักรทรุดกายลงนั่งห่างจากเด็กหญิงไปเล็กน้อย พอไม่ให้เธอกลัวจนสติหลุดหนี

“ไม่ต้องห่วงนะ ไอ้สิ่งห้มันฝากพี่ให้ดูแลสัมผัสแทนมัน พี่ก็จะทำหน้าที่นั้น แม้พี่จะไม่แน่ใจเลยว่าจะทำได้มากน้อยแค่ไหน แต่พี่จะพยายาม ให้โอกาสพี่หน่อยเถิด”

“หนูไม่เคยรู้จักพี่เลย”

“แต่พี่รู้จักเรา อย่างน้อยก็เคยเห็นรูปของสัมผัสและเคยได้ยินไอ้สิ่งห้เล่าถึงเราอยู่บ่อยๆ”

“ถ้าหนูไปอยู่กับพี่ แล้วพี่ไม่ดีกับหนูละ” สุนิดาถามอย่างระแวง

“พี่จะไม่ดีกับเราได้ยังไง”

“ไม่รู้สิ เราไม่ได้เป็นอะไรกันเลย พี่จะดีกับหนูได้ยังไง แม่บอกว่าผู้ชายนอกจากพ่อกับพี่สิงห์แล้วไว้ใจไม่ได้ทั้งนั้น” เธอกล่าวเสียงดุดัน

“เอาอย่างนั้นสัมผัส ไอ้สิ่งห้กับพี่เป็นเพื่อนรักกันมาสิบกว่าปีแล้ว เราเคยร่วมเป็นร่วมตายกันมา ระหว่างพี่กับมันไม่ใช่แค่เพื่อน แต่เหมือนเป็นพี่น้องคนละสายเลือดกันด้วยซ้ำ ในเมื่อสัมผัสเป็นน้องของมัน สัมผัสก็เป็นน้องของพี่ด้วย ไอ้สิ่งห้ไว้ใจพี่ สัมผัสก็น่าจะลองไว้ใจพี่ไม่ใช่หรือ”

สุนิดาหรีตตามอง

“นะ อย่าให้พี่ลำบากใจไปกว่านี้เลย คำขอร้องของคนที่เรารัก เราไม่ควรทำตามไม่ใช่หรือครับ เพื่อให้ไอ้สิ่งห้มันสบายใจ”

เด็กหญิงซึ่งใจอยู่นานทีเดียว กว่า จะพยักหน้าน้อยๆ จนแทบไม่สังเกตเห็น

“ก็ได้ หนูจะไป เพื่อให้พี่สิงห์สบายใจ”

รณจักรครลียิ้ม ทั้งที่ยังหนักใจไม่เสื่อมคลาย แต่อย่างน้อยเขาก็ทำสำเร็จไปแล้วขั้นหนึ่ง

๓

กว่ารถจักรจะพาสุนิดาออกจากค่ายทหารมาถึงท่าอากาศยาน จังหวัดเชียงรายได้ก็กินเวลานานทีเดียว

แม้สุนิดาจะเพิ่งไปอยู่ที่บ้านพักในค่ายแห่งนั้นได้ไม่นาน แต่เธอก็สร้างความสัมพันธ์กับเพื่อนวัยไล่เลี่ยกันไว้มิใช่น้อย เด็กชายหญิงวิ่งไล่ตามรถที่พวกเขา นั่ง จนทิ้งห่างมาไกลลับตา เด็กเหล่านั้นก็ยังยืนโบกมือจนเห็นเป็นจุดเล็กๆ รถจักรฆ่าเลื่องมอสงสุนิดา เธอเหลียวหลังมองเพื่อนด้วยสีหน้าใจหาย เธอแทบไม่คุยกับเขาหรือนั้ตรเกล้าตลอดระยะทางยาวไกลจนถึงสนามบิน

นั้ตรเกล้ามาส่งพวกเขาถึงหน้าประตูผู้โดยสารขาออก ยืมืออ่อนโยนให้ แก่เด็กหญิง

“มีอะไรก็ติดต่อมานะสัมผัสใจ แฟนพี่ชื่อพี่ขวัญ เรียนพยาบาลอยู่ที่กรุงเทพฯ พี่จะให้เธอมาหาสัมผัสใจในวันหยุดสุดสัปดาห์นี้ สัมผัสใจจะได้มีเพื่อน”

สุนิดากล่าวขอบคุณ ดวงตาฉายแววหวั่นเกรงเพียงรูปหนึ่ง ก่อนเธอ

จะเซ็ดหน้าขึ้น

“ท่าจะร้ายไม่ปานะน้องของสิงโตคนนี้” ฉัตรเกล้ากระซิบ

“คงจะพอๆ กับพี่มันนั่นแหละครับ” รณจักรยิ้มเครียด พลังนึกถึงเพื่อนรักที่กว่าจะสนิทสนมกันได้ถึงขั้นเป็นเพื่อนตายก็ต้องจัดข้อกันอยู่นาน

“โชคดีนะคุณจักร”

ฉัตรเกล้าตอบว่าเขาอย่างปลอบใจ แล้วโบกมือลาทั้งสอง รณจักรจึงพาสุนิดาเข้าไปนั่งรอเวลาขึ้นเครื่องบิน

ตลอดเวลาที่มีสุนิดาอยู่ข้างๆ รณจักรสังเกตเห็นความแตกต่างระหว่างเธอกับเขา เด็กหญิงหน้าจะสูงเกือบหนึ่งร้อยหกสิบเซนติเมตร เมื่อเทียบกับชายฉกรรจ์ตัวโต เธอช่างตัวเล็กและบอบบางเหลือเกิน ทั้งยังดูว่าเหว หน้าสงสาร น้อยครั้งที่สุนิดาร้องไห้ให้ใครเห็น แม้แต่ในงานเผาศพของสิงโต เธอก็ร่ำไห้อยู่เพียงครู่สั้นๆ ก่อนจะปาดน้ำตา แล้วตีหน้านิ่งสนิทจนเขานึกกลัว

รณจักรไม่ชอบเด็กที่เก็บความรู้สึกมากเกินไป เขาอยากทำอะไรให้เธอสบายใจได้มากกว่านี้ ทว่าเขาไม่คุ้นกับการปลอบเด็กเอาเสียเลย

“อู๊ย! หม่อมจักรที่โฆษณาอันต์ดลมนี่นา”

เสียงผู้หญิงไม่คุ้นหูดังขึ้น ก่อนที่เจ้าตัวกับเพื่อนๆ จะเดินเข้ามาหาเขาอย่างเหนียวมาย และยกมือไหว้ด้วยท่าทางเข้มซ้อย

“สวัสดีค่ะหม่อม มาเที่ยวหรือคะ”

“สวัสดีครับ” เขารับไหว้ หญิงสาวเหล่านั้นเข้ามาล้อมเขาจนสุนิดาซึ่งมีท่าทางงงววยต้องกระเด็นไปข้างหลัง

“เดี๋ยวนี้ไม่ค่อยเห็นหม่อมในที่วิหรือตามแมก้าขึ้นเลยนะคะ” สาวอีกคนเอ่ย

“ผมต้องทำงานนะครับ”

เขายิ้มเก้ ชินเสียแล้วกับการเป็นคนของประชาชนมาตั้งแต่จำความได้ เนื่องจากมารดาเป็นนักแสดงชื่อดังในอดีต อีกทั้งน้องชายกับน้องสาวก็

เป็นดาราเด็ก แสดงภาพยนตร์และละครอยู่หลายเรื่อง ครอบครัวของเขายัง
ตกอยู่ในสายตาของคนในวงสังคม

สาว ๆ เหล่านั้นชวนคุยอีกครู่หนึ่งพร้อมกับขอถ่ายรูปคู่ ถึงจะเบื่อใน
ความไม่เป็นส่วนตัว ธนจักรก็ไม่ใจแข็งพอจะปฏิเสธ สังเกตได้ว่ามีคนอีก
มากมายหันมามองเขาด้วยความสนใจ แม้แต่สุนิดาก็จ้องมาตาแป๋ว แว่ตา
เต็มไปด้วยคำถาม

เมื่อธจักรปลีกตัวจากคนเหล่านั้นได้ เขาก็รีบเดินมาหาเด็กหญิง
ตอนนั้นใกล้ถึงเวลาขึ้นเครื่องพอดี

“พี่จักรเป็นดาราหรือ ไหนว่าเป็นทหาร” สุนิดานึกหน้า

“พี่เป็นทหารจริงๆ แต่เคยโฆษณาিদๆ หน่อยๆ เรื่องมันนานมาแล้ว
ตั้งแต่สมัยเด็กๆ อย่าน่าสนใจเลย”

สายตาประหม่นของเด็กหญิงทำให้เขาขัดเขินอย่างบอกไม่ถูก

“ไป เร็วขึ้นเครื่องกันเถอะ เขาประกาศเรียกแล้ว”

ธจักรแตะหลังสุนิดา นำเธอไปยังประตูอาคาร มุ่งหน้าสู่เครื่องบิน

นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่สุนิดาได้นั่งเครื่องบิน

เธอได้ที่นั่งริมหน้าต่าง ติดกับธจักร ตลอดเวลาสุนิดามีท่าทาง
เงอะงะระคนตื่นเต้น อดไม่ได้ที่จะเหลียวมองทุกสิ่งอย่าง ลองกดปุ่มรอบ
ตัวด้วยความใคร่รู้ เธอไม่ทราบว่าจะต้องคาดเข็มขัดนิรภัยจนธจักรต้องยื่น
มือมาช่วย และคงจะมีเธอเพียงคนเดียวบนเครื่องบินลำนี้ที่ชะเง้อคอยาว
เพื่อดูแอร์โฮสเตสสาวสวยสาธิตวิธีใช้อุปกรณ์ต่างๆ เพื่อความปลอดภัยเมื่อ
เกิดเหตุการณ์ฉุกเฉินขึ้นบนเครื่องบิน

สุนิดาเคยฝันกับพี่ชายและบิดามารดาว่า วันหนึ่งถ้าเก็บเงินได้ก้อน
โต พวกเขาจะนั่งเครื่องบินไปเที่ยวรอบโลกด้วยกัน สุดท้ายบุคคลอันเป็นที่รักก็จากไปทีละคน

...ทั้งเธอไว้คนเดียวในโลกใบนี้ กับผู้ชายตัวโตซึ่งนั่งอยู่ข้างๆ

นี่นะหรือเพื่อนสนิทของพี่ชาย สุนิดาเคยได้ยินชื่อ ‘ไอ้จักร’ มาบ้าง และเห็นรูปถ่ายของเขากับสิงโต ทว่าระณจักรก็อยู่ห่างไกลจากโลกของเธอ ไม่คิดเลยว่าวันหนึ่งโลกของพวกเขาจะกลายเป็นโลกเดียวกัน

โลก...ที่สุนิดายังนึกไม่ออกว่าจะเป็นอย่างไหน และเธอจะยอมรับมันได้หรือไม่ เด็กหญิงขบริมฝีปาก มองออกไปนอกหน้าต่างอย่างเคืองคว้าง คิดถึงพี่ชายและมารดาสุดหัวใจ

“พี่ไปเข้าห้องน้ำก่อนนะ” คนที่นั่งอยู่ข้างตัวขยับลุกขึ้น ทั้งเธอไว้ตามลำพัง

สุนิดาถอนหายใจ หยิบนิตยสารของสายการบินจากกระเป๋าหน้าที่นั่งขึ้นมาพลิกอ่าน เธอได้ยินเสียงคนเรียกจากด้านหลังจึงหันไป

“หนูเป็นอะไรกับหม่อมจักรหรือ” หญิงสาวที่เคยขอถ่ายรูปกับระณจักร ชะโงกหน้ามาถาม

“เป็นน้องค่ะ” สุนิดาตอบสั้นๆ ทั้งที่ไม่รู้ว่าอีกฝ่ายถามทำไม

“น้องจริงๆ หรือ น้องสาวของหม่อมจักรชื่อหม่อมเรที่เป็นดารา ตอนนี้เรียนอยู่ฝรั่งเศสนี่นา” หญิงสาวกับเพื่อนที่นั่งคู่กันเพ่งมองมาอย่างจับผิด

สุนิดาไม่มีอารมณ์จะโต้ตอบ จึงเบือนหน้ากลับไป

“เธอว่าไหมว่าเด็กคนนี้ได้ดูดำเหมือนพวกบ้านนอกเข้ากรุง สงสัยหม่อมจักรคงไปรับคนใช้ใหม่มา ไม่รู้เสียเลยว่าเป็นเด็กมันโง่เป็นน้อง ช่างดีเสมอจริงๆ”

“นั่นสินะ แต่แหม! แค่นักใช้ใหม่ หม่อมถึงกับต้องนั่งเครื่องบินมารับเชียวหรือ”

สุนิดากัดฟันกรอด เธอหันกลับไปจ้องคนพูดด้วยสีหน้าดิ่งมึงทั้งสองสาวหลบตาสูบ ก้มหน้างูตไม่กล้าวิจารณ์อีกเลย

“มีอะไรหรือสั่มจิต”

ระณจักรกลับมาพอดีและคงเห็นท่าทางแปลกๆ ของเธอ

“ไม่มีอะไรค่ะ”

สุนิดาปฏิเสธ เธอสอดหนังสือกลับลงในกระเป๋าที่นั่น แกล้งหลับไปตลอดทางด้วยความสับสนว่าชีวิตที่รออยู่ข้างหน้าจะเป็นเช่นไร

บ้านสีขาวหลังใหญ่ของครอบครัวรณจักรคือจุดหมายปลายทางที่พวกเขาไปถึง โดยมีญาติผู้พี่สองคนรออยู่ น่าเสียดายที่รณพีร์ติดราชการต่างจังหวัด จึงไม่ได้มาพบสมาชิกใหม่อย่างสุนิดา

รณจักรให้แม่บ้านพาสุนิดาไปพักในห้องพักแขกซึ่งต่อจากนี้ไปจะเป็นห้องของเธอ ก่อนที่เขาจะทิ้งตัวลงบนโซฟาอย่างอ่อนแรง

“อะไรกันคุณจักร แค่นี้ก็เหนื่อยทั้งตัวแล้วเลย คุณเดียวทำเอาแถมดแรงอย่างกับเพิ่งไปออกรบมาเสียจริง”

อศิรหัวเราะ เขาเป็นบุตรชายของหม่อมราชวงศ์ธรรและเป็นผู้ใหญ่สุดของจุฬาเทพในรุ่นเดียวกัน เนื่องจากเกิดก่อนใคร เขามีใบหน้าที่คมเข้มรูปร่างสูงใหญ่เนื่องจากเคยเป็นทหารมาก่อน

“โอ้ พี่เพชรครับ ผมเคยเลี้ยงเด็กที่ไหนกันเล่า” รณจักรโอดครวญ

“น้องๆ เราก็ตั้งหลายคน ทำไมจะไม่เคยเลี้ยง” อศิรแย้มพลางทุดกายลงนั่งบนโซฟาตัวข้างๆ

“วิสกี้สักแก้วน่าจะช่วยให้หายเหนื่อยได้นะคุณจักร” สรุจ นักการทูตหนุ่ม บุตรชายหม่อมราชวงศ์ปวรรุจ ยื่นแก้ววิสกี้มาให้ รณจักรรีบรับไปดื่มด้วยท่าทางกระหาย

“เฮ้อ...ค่อยยังชั่ว ใครชงวิสกี้ก็ไม่อร่อยเท่าคุณสรุจ”

“เฮอะ! อย่ามาพูดเลย วันก่อนโน้นคุณจักรเพิ่งชมว่าคุณพ่อของพี่ผสมวิสกี้ได้อร่อยที่สุดในโลกมาหยกๆ พี่จำได้” สรุจเตือนความจำพร้อมกับนั่งลงบนเก้าอี้ถัดตัว

“เอาเป็นว่าวิสกี้ที่บ้านคุณสรุจอร่อยที่สุดในโลกเลยครับ ไม่ว่าใครจะเป็นคนชงก็ตาม” รณจักรยิ้มแต่ อารมณ์ดีขึ้นทันตาเมื่อมีแอลกอฮอล์เข้าปาก

“กลับมาพูดเรื่องเด็กคนนั้นกันดีกว่า แกน่าสงสารมากนะ” อศิรวรรมา
เรื่องสำคัญอีกครั้ง

“นั่นสิครับ เสียแม่ แล้วก็เสียพี่ในเวลาติดๆ กันอีก” สรุจเสริม

“ผมก็สงสารแกครับ ตัวเล็กแค่นั้นไม่รู้ว่าจะทำอะไรไว้ในใจบ้าง รู้ไหม
ว่าแกแทบไม่ร้องไห้เลย แถมยังถามคำตอบคำ ผมไม่รู้จะสื่อสารกับแกยังไง
ดี” รณจักรถอนหายใจ แล้วชดวิสีก็เข้าไปอีก

“การทำความคุ้นเคยกับใครสักคนต้องใช้เวลา เดี่ยวก็คุ้นกันไปเอง
แหละ ว่าแต่...เรื่องที่ตัวนกก็คือเรื่องโรงเรียน แกตัดสินใจว่ายังไง จะพา
น้องเขาไปโรงเรียนทรงพัฒนศึกษาอย่างที่คุณฉัตรแนะนำนะหรือ” อศิรัชก์ใช้

“คงต้องอย่างนั้นแหละครับ คุณฉัตรบอกว่าโทร. ไปติดต่อไว้ให้แล้ว
พรุ่งนี้พี่ๆ ว่างไปกับผมไหม” รณจักรมองทั้งสองด้วยสายตาแว่ววน

“พี่ติตงานตอนเช้าอะ ขอโทษด้วย คุณสรุจละ ว่างไหม” อศิรหันไป
ถาม สรุจจึงพยักหน้า

“ครับ ผมว่าจะไปเป็นเพื่อนคุณจักรอยู่แล้ว ไม่ต้องห่วง”

“ค่อยยังชั่วหน่อย ผมคิดว่าต้องรับมือเรื่องนี้คนเดียวซะอีก” รณจักร
ค่อยยิ้มออก

“เราเป็นพี่น้องกัน เรื่องของแกก็คือเรื่องของพวกเรา จะไปทิ้งกันได้
ยังไงเล่า นี่ถ้าคุณอยู่เมืองไทย ก็คงไปกับแกด้วยนั่นแหละ”

อศิรหมายถึงภูวนศ บุตรชายของหม่อมราชวงศ์รัชชานนท์ซึ่งเดินทางไป
เวียงพูกำกับครอบครัวและคนรัก

“ถ้าผมไปเจอยายหมูปูกพร้อมคุณหนู คงสนุกพิลึกละ” รณจักรหัวเราะ
เบาๆ

“หมูปูก...คุณจักรหมายถึงหนูๆ เพื่อนสนิทของคุณเกศนะหรือ”
สรุจเลิกคิ้วสูง

“ครับ ยายหมูปูกตัวอ้วนๆ คนนั้นแหละ คุณฉัตรบอกว่าเธอยึด
อำนาจการบริหารของโรงเรียนป้ามาได้แล้ว แหมยังจะมาเป็นครูประจำชั้น

ของสั้มจืดอีกถ้วยนะ” รณจักรเหยียดยิ้ม

“แกก็ไปว่าเธอ เวลาผ่านมามาตั้งนานขนาดนี้ แต่ละคนก็ต้องมีพัฒนาการกันบ้างแหละน่า ตอนเด็กๆ หนูพุกก็ไม่ได้เลวร้ายสักหน่อย อ้วนๆ ขาวๆ น่ารักออกจะตาย” อคิรตำหนิ

“ครับ อ้วนขาวมาก เหมือนนกฮูกเผือกไม่มีผิด” รณจักรหัวเราะ

“นั่นคุณจักรใช้ปากพูดจริงๆ หรือ” สรุจถาม

“คุณสรุจพูดเหมือนคุณฉัตรเลยนะครับ” รณจักรยิ้มกว้าง

“ระวังให้ดีเถอะ ถ้าหนูพุกเกิดสว้ยขึ้นมา พี่จะหัวเราะให้ฟันร่วงเลย” อคิรชูด้วยความหมั่นไส้

“ต่อให้เธอโตขึ้นมาสวยแค่ไหน ผมก็ปึงไม่หลงหรอกรับ พี่เพชรไม่เคยไต่ยีนหรือ ผู้หญิงที่เป็นครู ต่อให้อยู่บ้านก็ทำตัวเป็นครูวันยังค่ำ ดีไม่ดีคงขึ้นนิ้วสอนผมเหมือนเป็นเด็กนักเรียนตลอดเวลา ไม่ไหวละ”

รณจักรทำท่าชนลูกขนพองจนพี่ชายทั้งสองส่ายหัวไปตามกัน ก่อนสีหน้าของนายทหารหนุ่มจะขมิลง

“แต่การที่เราพอจะคุ้นเคยกับยายหมุพุกและครูโตอยู่บ้างก็น่าจะเป็นเรื่องที่ดีนะครับ เธอจะได้ช่วยดูแลสั้มจืดให้ ผมก็จะได้กลับกองพันอย่างหมดห่วงเสียที”

“เฮ้ อะไรงั้น แกจะทิ้งสั้มจืดไว้ที่นี่ แล้วกลับกองพันงั้นหรือ” อคิรไวย

“ผมทิ้งงานมานานแล้วนี่ครับ”

“ฉันก็ได้หมายความว่าให้แกทิ้งงานไปเลย แกก็แค่กลับมาค้ำที่นี้ อยู่เป็นเพื่อนสั้มจืดไปก่อนสิ” อคิรกล่าว สรุจพยักหน้าหงิกๆ อย่างเห็นด้วย

“งานของผมต้องฝึกทหารแต่เช้า แล้วก็ต้องดูแลความเรียบร้อยของม้าตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง เพราะมันอาจจะเจ็บป่วยได้ในตอนกลางคืน ผมทั้งความรับผิดชอบนั้นไปไม่ได้หรอก” รณจักรให้เหตุผล

“แต่ก็มีทหารประจำคอกม้าอยู่แล้วไม่ใช่หรือ แกเป็นผู้กองแล้วนะ

แค่กลับมาค้ำที่บ้านเราสักกระยะหนึ่งเพื่ออยู่เป็นเพื่อนสัมผัสจิตจนกว่าน้องเขาจะคุ้นเคยกับที่นี่ รอให้คุณอาขวัญ หรืออย่างน้อยก็คุณแม่ของฉันทกลับมาก่อน แล้วแกละไปๆ กลับๆ ก็ตามใจ สัมผัสจิตยังไม่รู้จักใครที่นี่เลยสักคน ยกเว้นแก” อศิรตักเตือน

“เฮ้อ...เอาอย่างนั้นก็ได้ครับ ผมจะทนไปก่อนจนกว่าแม่จะกลับมา แล้วค่อยส่งสัมผัสจิตต่อให้ท่าน ผมมั่นใจว่าแม่จะดูแลแก่ได้ดีกว่าผมแน่”

“คุณจักรอย่าพูดแบบนี้ให้สัมผัสจิตได้ยินเสียวนะ เดี่ยวแกจะคิดว่ามาเป็นภาระ”

ถ้อยคำของสรุจทำให้ธวัชการพยักหน้าด้วยความหนักใจ พวกเขาไม่รู้เลยว่านอกประตูห้อง เด็กหญิงที่ถูกกล่าวถึงแอบฟังอยู่นานแล้ว

สุนิดากำมือแน่น แล้วหันหลังกลับขึ้นไปยังห้องนอนใหญ่โตและอ้างว้าง เธอนั่งลงบนเตียงกว้าง ค่ำตึกตาตัวเก่าขึ้นมากอด ซุกหน้าร่ำให้กับมันอย่างที่ทำเสมอยามไม่มีใครเห็น

๕

ตามปกติแล้ว รณจักรวิ่งออกกำลังกายกับทหารแทบทุกเช้า แต่ในเมื่อเขายังไม่ได้กลับเข้ากองพันจนกว่าจะจัดการธุระเรื่องสุนิดาเสร็จ ผู้กองหนุ่มจึงออกมาวิ่งจ็อกกิ้งนอกรั้ววังจุฬาเทพแทน

การวิ่งช่วยบรรเทาความหดหู่ได้ แม้ไม่อาจปลดปล่อยความเครียดได้เท่ากับการอยู่บนหลังม้าซึ่งความเร็วทำแรงลม

อันที่จริงอาณาเขตวังจุฬาเทพกว้างใหญ่พอ เพียงแต่เส้นทางจำเจเกินไป เขาวิ่งรอบวังมาตั้งแต่เด็ก รณจักรจึงอยากเปลี่ยนบรรยากาศ ลี้ংแวดลัอมใหม่ๆ อาจทำให้เขาคลายความเศร้าจากการสูญเสียเพื่อนรักได้บ้าง ทั้งยังถือโอกาสสำรวจความเปลี่ยนแปลงของชุมชนที่เขาไม่มีเวลาใส่ใจรายละเอียดในยามปกติ

รณจักรวิ่งเหยาะๆ ไปตามชอกซอยตั้งแต่ดวงอาทิตย์เพิ่งโผล่พ้นขอบฟ้า ผ่านบ้านเรือนผู้คนที่ยังหลับใหล บ้างก็มีคนออกมากวาดพื้นหน้าบ้าน บางคนก็ตั้งโต๊ะวางสำหรับอาหารและดอกไม้เตรียมรอพระสงฆ์ออกมาบิณฑบาต บ้านบางหลังมีรถเล่นออกมาเพื่อเริ่มวันทำงานอีกครั้ง

ชายหนุ่มเลี้ยวออกจากปากซอยซึ่งหัวมุมมีร้านขายของชำที่เก่าแก่เพื่องดประตูลิ้นขึ้นเตรียมเปิดร้าน ผ่านโต๊ะขายน้ำเต้าหู้ซึ่งมีคนรอต่อแถวซื้อตั้งแต่แม่ค้ายังตั้งเตาไม่เสร็จด้วยซ้ำ กลืนหมูบึ่งจากแผงขายอีกแผงหนึ่งหอมฉุยเข้าจมูก เขาตั้งใจว่าจะกลับมาซื้อไปฝากสรวงกับสุนัขตาตอนขากลับเข้าวัง

รถจักรวิ่งต่อไปจนถึงถนนสายเล็กที่เคยร่มรื่น มีต้นไม้สองข้างทางจำได้ว่าตอนเด็ก บิดามารดาเคยพามาปิกนิก บัดนี้ถนนสายเดิมเริ่มมีความเจริญของสังคมเมืองเข้ามา มีร้านค้าตั้งอยู่ประปรายแทนที่แนวต้นไม้ ถึงกระนั้นก็ยังเป็นถนนที่ร่มรื่นกว่าเส้นอื่นๆ

ผู้หญิงวัยห้าสิบเศษก้าวเร็วๆ ออกมาจากบ้านหลังเล็กชอมซ่อ นางมัวแต่มองไปทางอื่น ไม่ทันเห็นว่าเขาวิ่งมา รถจักรหลบไม่ทันจึงชนเข้าชายหนุ่มรีบวิ่งอีกฝ่ายไม่ให้ล้มลงไป

“ขอโทษครับ”

“เอ้อ...ขอโทษ”

หญิงสูงวัยเอ่ยตะกุกตะกัก นึกหน้ามองเขา ก่อนจะเบิกตากว้างรถจักรประคองนางให้ยืนขึ้นอย่างมั่นคง

“คุณน้ำเจ็บตรงไหนรีเปลาครับ”

“มะ...ไม่...”

หญิงสูงวัยเบือนหน้าหนี และสาวเท้ากลับเข้าบ้านไปในทันที ปล่อยให้รถจักรย็นง หัวคิ้วขมวดมุ่น คล้ายคลึงคล้อยคลาว่าเคยเห็นนางที่ไหนมาก่อน แต่นึกไม่ออก เขายกไหล่แล้ววิ่งต่อ ไม่นานก็ลืมเรื่องของหญิงทำทางแปลกคนนั้น

ท่ามกลางบรรยากาศสบายตา ภาพที่เจริญตายิ่งกว่าก็ปรากฏขึ้น

หญิงสาวร่างเพรียวสวมเสื้อยืดที่เช็ดกับกางขาสั้นวิ่งออกจากซอยเล็กๆ เข้ามาสู่ถนนสายที่เขาวิ่งอยู่

เพียงชั่วแวบที่รถจักรเห็นใบหน้าด้านข้างของเธอก่อนหญิงสาวจะวิ่ง

นำไปข้างหน้า เขาก็สะดุดตากับวงหน้างามพิสุทธิ์

เธอเป็นคนสวย จมูกโด่งได้รูปรับกับหน้าผากโค้งมนและริมฝีปาก
อวบอ้วน เขาเห็นดวงตาของเธอไม่ชัด แต่มั่นใจว่าคงจะงามไม่แพ้ส่วนอื่นบน
ใบหน้า

ที่แน่ชัดไปกว่านั้น...ผู้หญิงคนนี้สาวสวยชะมัด!

กางเกงสั้นๆ เผยให้เห็นเรียวยาวขาวผ่อง มีมัดกล้ามเนื้อน้อยๆ งดงาม
แข็งแรง เหมือนคนซึ่งออกกำลังกายเป็นประจำ

เมื่อไล่มองสูงขึ้นไป ทุกการเคลื่อนไหวส่งให้เห็นการขยับของสะโพก
กลมกลิ้งที่ผสานจังหวะเข้ากับการแกว่งไกวของหางม้า รณจักรตาลุกวาว
แทบลืมหายใจกับจังหวะอันน่ารื่นรมย์ เขายิ้มกริม สัญชาติญาณแห่งนักล่า
ทำให้ชายหนุ่มเร่งฝีเท้าตามไป

ยิ่งเข้าใกล้ หัวใจของเขาก็ยิ่งกระชุ่มกระชวย หญิงสาวปรายตามาเมื่อ
รู้ว่าถูกตาม ดวงตาลมสวยสมกับที่เขาคาดหวังเบิกกว้างขึ้น

รณจักรส่งยิ้มให้อย่างเห็นเป็นเรื่องราวธรรมดา ผู้หญิงส่วนใหญ่มักมี
ท่าทางตกใจแบบนี้นั่นทั้งนั้นเมื่อเห็นตน เพราะคั่นหน้ามาจากโฆษณา หลัง
จากนั้นพวกสาว ๆ ก็จะอายม้วนตัว และยอมพุดคุยด้วย

“มาวิ่งแต่เช้าเลยนะครับ”

แววตากใจหายวับไปแล้ว เปลี่ยนเป็นความไม่พอใจที่ฉายชัด เจ้า
หล่อนสะบัดหน้าหนี เร่งฝีเท้าให้ไวขึ้นประหนึ่งเขาเป็นตัวเชื้อโรคที่ไม่ปาน

รณจักรไม่ถือสา ผู้หญิงบางคนก็เล่นตัว เปรียบดั่งม้าที่ยิงพยศก็ยัง
สนุกในการปราบ เขาวิ่งไปให้เร็วเสมอเธอ

“คุณวิ่งเร็วมากเลยนะครับ คงวิ่งทุกวันสินะ”

เธอไม่ตอบ แต่เม้มปากแน่นและวิ่งต่อไป วงหน้าหยิ่งยโสข้างท้าทาย
นักล่าอย่างเขานัก และยิ่งพิศเธอก็ยิ่งสวย เขาเพียงเห็นว่าทรวดทรงองค์เธอ
ด้านหน้าของเธองดงามไม่แพ้ยามมองจากข้างหลัง

รณจักรดูเพลินจนกระทั่งเห็นหญิงสาวเหล่มองมา ประกายตาสูงขึ้น

มุมปากกระตุกยิ้มแปลกๆ เขาเลิกคิ้ว ยังไม่ทันทำความเข้าใจ จนกระทั่ง...
“โอ๊ย!”

ภาพของหญิงสาวหายวับกลายเป็นเปลือกของต้นไม้ใหญ่ ความ
แฉะขึ้นถูกแทนที่ด้วยความเจ็บปวดไปทั่วทั้งหน้าผาก

ชายหนุ่มหลับตาปี๋ กุมหน้าผากโดยอัตโนมัติ ได้ยินเสียงหัวเราะ
กังวานใสดังอยู่ไกลๆ เมื่อเขาลืมตาจึงเห็นแม่สาวชาวสยามหัวเราะเยาะอยู่
ทั้งยังยกคิ้วข้างเดียวให้เสียด้วย ก่อนที่เธอจะหันหลังวิ่งจากไปด้วยรอยยิ้ม
สะใจ

รณจักรลูบหน้าผากที่เริ่มปวดโน้ จ้องเจ้าของบ้านท้ายและเรียวขาคู่สวย
พร้อมกับทำเสียงฮัมฮัมในลำคอ

ผากไว้ก่อนเถอะ อย่าให้เขาได้เจอเธออีกก็แล้วกัน!

รณจักรกลับบ้านมาอาบน้ำแต่งชุดทหารด้วยอารมณ์หงุดหงิด ปวด
ศีรษะตุบๆ จนเขาไม่มีกะใจแวะซื้อหมูบั้งด้วยซ้ำ

“หน้าผากไปโดนอะไรมารึรณจักร” สรุจทักทันทีที่เห็นชายหนุ่มเดิน
หน้าตุ้มนลงบันไดมา

“วิ่งชนต้นไม้มา” เขาตอบหัวนๆ

“หา! อะไรทำให้ผู้กองรณจักรวิ่งชนต้นไม้ได้” สรุจถามเสียงกลั้ว
หัวเราะ

“ช่างมันเถอะน่า”

รณจักรทำหน้าบูด สรุจยอมรามือ แต่สีหน้ายังเต็มไปด้วยความขบขัน

“สั่มจี๊ดล่ะครับ”

ทหารหนุ่มถามไม่ทันขาดคำ แม่บ้านก็พาเด็กหญิงลงบันไดมา เธอ
แต่งชุดลาลอง เสื้อยืดตัวโคร่งกับกางเกงสีเทา รณจักรไม่ชอบเสื้อผ้าเรียบๆ
เซยๆ ของเธอเอาเสียเลย เขาจึงตั้งใจว่าเมื่อปกเกิดซึ่งเป็นดิไซเนอร์มือทอง
กลับมาจากไปเที่ยวต่างประเทศ เขาจะขอให้เธอช่วยเปลี่ยนแปลงสุนิดาเสีย

ใหม่

“เรารู้แล้วใช่ไหมว่าวันนี้พี่จะพาไปโรงเรียน”

“หนูไม่ไปก็ได้นะ หนูไม่อยากเป็นภาระของพี่จ้ะ” สุนิดาทำปากย่น
“ภาระอะไรกัน” รณจักรขมวดคิ้ว

“ไม่มีใครเป็นภาระของใครหรอกส้มจี๊ด ต่อไปนี้ส้มจี๊ดเป็นน้องสาว
ของพวกพี่ การที่พี่จะดูแลน้องไม่ใช่ภาระ จำไว้นะ”

สรุจเข้าไปโอบบ่าเด็กหญิงอย่างปลอดภัย สุนิดาเงยหน้ามองเขาด้วย
แวต่านับถือ สรุจยิ้มให้อย่างอ่อนโยน รณจักรเห็นแล้วนึกถึงตนเอง เขาก็
อยากเข้ากับเด็กได้ง่ายๆ เหมือนญาติผู้พี่ แต่มันช่างยากเย็นเสียจริง

“ทำไมพี่จ้ะถึงหัวโนคะ” สุนิดาหันกลับมาคุยกับเขา

“พี่จ้ะวิ่งชนต้นไม้มา” สรุจตอบแทนด้วยรอยยิ้ม

“วิ่งชนต้นไม้...” สุนิดาทวนคำอย่างงงวย

“พี่คิดอะไรเรื่อยเปื่อยไปหน่อยตอนที่วิ่งอยู่ ช่างมันเหอะน่า”

รณจักรบอกเสียงแข็ง รู้สึกเสียหน้า โดยเฉพาะเมื่อนึกถึงเสียงหัวเราะ
เยาะเย้ยของแม่สาวชาวคนนั้น

“พี่จ้ะคงไม่ได้คิดเรื่องหนูใช่ไหม”

เขาไม่ทันสังเกตด้วยซ้ำว่าสุนิดาหน้าเงื่อนลง จึงตอบไปส่งเดช

“พี่ก็คิดเรื่องโน้นเรื่องนี้ไปเรื่อยๆ นั่นแหละ เรารีบไปโรงเรียนกันเถอะ
เดี๋ยวจะสาย”

รณจักรทำเสียงดูพร้อมไปกับสาวเท่านั้นไปหน้าบ้าน ทิ้งให้สรุจพาสุนิดา
ตามหลังมาห่างๆ

โรงเรียนทรงพัฒนศึกษาเติบโตขึ้นมากจนรณจักรแทบจำสภาพครั้ง
สุดท้ายที่เขาจากมาหลังเรียนจบชั้นประถมศึกษาตอนต้นไม่ได้

อาคารเรียนใหม่ๆ สร้างขึ้นด้านหลังอาคารเก่าซึ่งกลายเป็นอาคาร
บริหารและห้องสมุดไปแล้ว นอกจากนี้ยังมีสนามฟุตบอลใหญ่โต ล้อม

รอบด้วยลู่วิ่ง ถัดออกไปริมขอบรั้วอีกด้านมีสระว่ายน้ำในร่มซึ่งเพิ่งสร้างเสร็จ ก่อนเปิดภาคเรียนปีการศึกษานี้

รณจักรกับสรุจเดินขนานข้างสุนิดาเข้าไปในรั้วโรงเรียน ผ่านรถยนต์หรูหราหลายคันของผู้ปกครองซึ่งมาส่งเด็ก เขาสังเกตเห็นว่าสุนิดาหันไปรอบๆ ตลอดทางที่พวกเขาก้าวเดิน ไม่รู้ว่าอุปาทานหรือไม่ที่เห็นร่องรอยความหวาดหวั่นผาดผ่านดวงตาหมองหม่นของเด็กหญิง

“โรงเรียนเปลี่ยนไปเยอะเชียวครับ” รณจักรเปรย

“ตอนที่คุณจักรเรียนอยู่มีถึงแค่ชั้นประถมเท่านั้นไม่ใช่หรือ”

“ครับ คุณฉัตรบอกว่าโรงเรียนเพิ่งเปิดชั้นมัธยมมาได้เจ็ดแปดปีนี่เอง”

สรุจไม่ได้เป็นศิษย์เก่าที่นี่ เพราะต้องย้ายตามบิดาซึ่งเป็นนักการทูตไปอยู่ประเทศต่างๆ ผิดกับรณจักรและญาติร่วมวงศ์วานอีกหลายคน que เข้าศึกษาในโรงเรียนแห่งนี้มาตั้งแต่ชั้นอนุบาล เนื่องจากตั้งอยู่ไม่ไกลจากวังจุฬาเทพ เป็นโรงเรียนเอกชนที่มีชื่อเสียง ได้รับความนิยมมาจนถึงทุกวันนี้

“หนูต้องเรียนที่นี่จริงๆ หรือ” น้ำเสียงของเด็กหญิงสั่นสะท้านจนชายหนุ่มจับความรู้สึกได้

“นี่เป็นโรงเรียนที่ดีที่สุดในละแวกนี้ พี่เองก็เป็นศิษย์เก่ามาก่อน คนจะเรียนที่นี่ไม่ได้เข้ากันง่ายๆ นะ สัมผัสโชคดี คุณฉัตรขอร้องเจ้าของโรงเรียนเอาไว้เป็นกรณีพิเศษ” รณจักรปลอบ

“หนูไม่เห็นว่ามันจะน่าอยู่ตรงไหนเลย” สุนิดาพึมพำ

“ลองอยู่ก่อน สัมผัสดีก็จะชอบไปเองแหละน่า” สรุจช่วยพูดให้อีกแรง

สุนิดาทำหน้าเหยพลางมองไปรอบๆ อย่างไม่แน่ใจ สายตาแทบทุกคู่ของเด็กนักเรียนมุ่งตรงมายังคนทั้งสามอยู่เช่นกัน รณจักรเข้าใจความอึดอัดนั้น เขาจึงวิ่งแขนสุนิดาให้เดินไปยังห้องผู้บริหาร

ระหว่างทางทั้งสามอย่างผ่านเด็กนักเรียนชายกลุ่มหนึ่งที่น่าจะวัยไล่เลี่ยกับสุนิดา พวกเขานั่งติดกีตาร์โปร่งร้องเพลงอยู่บนโต๊ะหินริมสนาม เสียงกีตาร์หยุดลง สายตาของคนเหล่านั้นจ้องมองมา เด็กชายคนหนึ่งผิวปาก

หรืออย่างทะเล้นเมื่อเห็นสุนิดา เพื่อนๆ จึงพากันหัวเราะ รณจักรกลึงตาใส่ ทำให้เด็กๆ หลบตากันงูบวบ

เขาเหลือบมองสุนิดาซึ่งเดินคอแข็ง เริ่มเป็นห่วงที่ต้องทิ้งเธอไว้กับเด็กชายเหล่านั้น แต่อีกใจหนึ่งก็เห็นว่าควรปล่อยให้สุนิดาปรับตัวกับสังคมใหม่ด้วยตนเอง และหากเธอมีปัญหา ก็คงขอร้องขอให้ช่วยเหลือเหมือนที่รณเรศน้องสาวของเขาเคยทำ

บนทางเดินไปสู่ห้องทำงานของผู้บริหาร รณจักรอดตื่นเต้นไม่ได้ที่จะได้พบ ‘ยายหมูปุก’ หนึ่งในความทรงจำวัยเด็กที่เขาอมยิ้มทุกครายามนึกถึง น่าเสียดายที่คนซึ่งรออยู่ไม่ใช่ ‘ยายหมูปุก’ แต่เป็นผู้บริหารระดับสูงกว่านั้น

ในห้องทำงานของครูใหญ่ เจ้าของห้องตัวไม่ใหญ่เท่าตำแหน่งเลย ทรงสมรเป็นหญิงวัยห้าสิบตอนปลาย ท่าทางใจดีเหมือนที่รณจักรจำได้เสมอ นางสวมแว่นตากรอบทอง ผมน้อยสั้นกุด ตัวผอมบาง และสูงไม่ถึงอกของเขาด้วยซ้ำ

“ยินดีต้อนรับกลับมาสู่โรงเรียนของเรา นะคะหม่อม” ทรงสมรรับไหว้พวกเขา แล้วจึงกุมมือของสุนิดาที่ยังพนมมือค้างอยู่ “ครูขอต้อนรับเธอด้วยสุนิดาใช่ไหม หม่อมฉันเล่าเรื่องเธอให้ครูฟังหมดแล้ว เสียใจด้วยนะลูก ต่อไปนี้ลูกก็จะมาอยู่ในครอบครัวทรงพัฒนศึกษาของครู โรงเรียนของเราไม่มีครูใหญ่ มีแต่ครูโต แม้ครูจะตัวเล็กนิดเดียวก็เถอะ คุณครูทุกคนที่นี่จะช่วยกันดูแลเธอเอง”

ทรงสมรออบบ่าเด็กหญิงอย่างปลอบประโลม สีหน้าของสุนิดาดีขึ้นเล็กน้อย แต่ยังคงมีร่องรอยหวาดระแวง

“ขอบพระคุณครูโตมากเลยครับที่กรุณารับน้องของผมคนนี้เข้าเรียนกลางคัน” รณจักรเอ่ย

“ครูก็ต้องขอบคุณหม่อมที่อุตส่าห์นึกถึงโรงเรียนของเรา ไม่ต้องห่วงนะคะ อย่างที่หม่อมทราบ สุนิดาจะเข้าเรียนในชั้น ม. ๒ ห้องที่หนูปุกเป็น

ครูประจำชั้น หม่อมคงจะจำหนูพุกหลานสาวของครูได้ใช่ไหม”

“พอคลบล้ายคลบลาคลับ” รณจักรไม่กล้าตอบตามความจริง
หางตาเห็นสรุจกลั่นยิ้ม โชคดีที่ทรงสมรไม่ทันสังเกต

“อีกหน่อยหม่อมก็คงได้เจอกับเธอบ่อยแหละค่ะ อย่างน้อยก็ตอน
ประชุมผู้ปกครอง น่าเสียดายที่เขานี้หนูพุกเข้าเวรดูแลนักเรียนในโรงอาหาร
ไม่อย่างนั้นครูก็จะให้เธอมารับลูกศิษย์คนนี้เป็นแล้ว แต่ไม่เป็นไรค่ะ ครูจะ
พาสุนิดาไปส่งที่ห้องเรียนเอง แต่ก่อนอื่นครูจะให้คนเอาชุดนักเรียนมาให้
ลอง” ทรงสมรหรีตามองอย่างกะขนาดเสื้อผ้าที่สุนิดาควรใส่

“ขอบคุณครับ ผมคงต้องรบกวนครูโตหลายอย่างที่เดียว เดี่ยวผม
จะออกไปจ่ายค่าเทอมกับค่าเสื้อผ้า เย็นนี้คงไม่ได้มารับเอง แต่จะส่งคนที่
บ้านมารับแทนนะครับ”

คำพูดของเขาทำให้สุนิดาที่นั่งเฝ้ามาตลอดถามทันควัน

“พี่จักรจะไปไหนหรือ”

“พี่ทำงานมาหลายวันแล้ว ต้องกลับไปเคลียร์งานที่กองพัน อาจจะ
กลับบ้านดึกๆ หรือไม่ก็กลับพรุ่งนี้เลยนะจ๊ะ”

สุนิดาหน้าเสียเมื่อได้ยินคำอธิบายของเขา

“ไม่เป็นไรนะสัมผัส เดี่ยวพี่มารับเอง” สรุจอาสา

“ขอบคุณครับ” รณจักรผ่อนลมหายใจอย่างโล่งอก “ไปก่อนนะสัมผัส
อยู่โรงเรียนดีๆ ละ”

สุนิดาพยักหน้าน้อยๆ แวดตาอ้างว้างชวนให้นายทหารหนุ่มรู้สึกผิด
แต่ด้วยความเป็นห่วงงานที่ทิ้งมานานทำให้เขารีบลาครูใหญ่และออกจากห้อง
ไป

และแล้ว...เธอก็ถูกทิ้งให้อยู่ตามลำพังในโรงเรียนกว้างใหญ่ที่ไม่คุ้นเคย

ทรงสมรพาเด็กหญิงมาส่งในห้องเรียนหลังจากสุนิดาเปลี่ยนมาสวม
เครื่องแบบเหมือนกับคนอื่นเรียบร้อยแล้ว แต่ไม่ว่าจะมองอย่างไร เธอก็

แตกต่าง

จะมีนักเรียนหญิงคนไหนเล่าทำผมกระเซอะกระเซิงได้เท่าสุนิดา เด็กคนอื่นรวบหางม้าหรือไม่กี่ถักเปียเรียบร้อย บางคนก็ไว้ผมบ๊อบสั้นก็เห็นได้ชัดว่าเซตมาอย่างดี และแทบทุกคนล้วนเสียผมเป็นกะบังสูง บางคนคงแอบฉีดสเปรย์ถึงได้ตั้งแข็งอย่างที่สุนิดาเคยเห็นดาราสาวในโทรทัศน์ทำเป็นแพชั่น

แม้แต่เด็กผู้ชายก็ไม่ได้ตัดผมสั้นเกรียน แต่ไว้ผมรองทรง แสกกลาง บ้าง แสกข้างบ้าง บางคนก็ใช้เจลเซตผมให้ตั้งชี้ขึ้นไป คงมีแต่สุนิดาที่แหละ ที่มอมแมมราวกับเป็นกาในฝูงหงส์

สายตาแต่ละคู่ที่จ้องมองเธอเต็มไปด้วยความใคร่รู้ บ้างก็ประเมินค่า ก่อนที่พวกเขาจะหันไปซุบซิบ ทั้งเธอให้ยืนแคว้งคว้างอยู่กลางห้อง

ตอนนั้นเองที่เด็กชายกลุ่มเดิมซึ่งสุนิดาเคยเห็นว่านั่งเล่นกีตาร์อยู่ริมสนามมารวมตัวกันอยู่หลังห้อง เด็กชายหน้าขาวจัดโดดเด่นกว่าใครส่งยิ้มมาให้เธอ เขาเป็นคนเดียวกับที่ผิวปากตอนสุนิดาเดินผ่าน เด็กหญิงจึงโน้มหน้า ขยิบกายด้วยความระแวง เตรียมพร้อมรับมือ ป้ายชื่อตรงอกเสื้อเขียนชื่อจริงของเขาว่า ‘เปมนัซ’

“หวัดดี เธอเป็นเด็กใหม่ที่ครูใจพิสุทธิ์บอกว่าจะมาเรียนวันนี้สินะ”

เธอพยักหน้า เปมนัซยิ้มกว้าง ท่ามกลางเสียงเชียร์ของเพื่อนๆ เขาล้วงกระเป๋ากางเกง หยิบวัตถุรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าขนาดจิ๋วออกมา

“อะ หมากฝรั่ง นั่นชื่อมาจากแฮร์รอตส์ตอนไปเที่ยวลอนดอนเชียวนะ ที่เมืองไทยไม่มีขายหรอก ลองชิมดูสิ”

สุนิดาก็มองกล่องหมากฝรั่งสี่เหลี่ยมอย่างลังเล มีแผ่นหมากฝรั่งห่อกระดาษสีเดียวกันยื่นออกมาจากกล่องที่แกะแล้ว คนพูดขยิบมืออย่างกะยั่นกะยอ เสียงเชียร์รอบข้างดังบอกให้เธอรับไปชิม สุนิดาสบตาเปมนัซ เขายิบตาให้ แม้จะกลางแคลง แต่เด็กหญิงก็ดึงหมากฝรั่งแผ่นนั้นออกมา กลืนไปกับกับดักหนูซึ่งซ่อนอยู่ในกล่องดั้งมาหนีบปลายนิ้วของ

สุนิดาอย่างแรง!

เด็กหญิงสะบัดนิ้วพร้อมกับร้องด้วยความเจ็บ คนเหล่านั้นหัวเราะกันครืน โดยเฉพาะเปมนัซตัวการกลั่นแกล้งซึ่งหัวร่อจำจนตัวโยน

“ยายเด็กดำ ไม่เคยกินหมากฝรั่งละสินะ” เขาลอยหน้าลอยตาเยาะเย้ยแล้วเดินไปตีมือกับเพื่อนด้วยท่าทางของผู้ชนะ

สุนิดากัดฟันกรอด ไม่เพียงแค่ว่ากลุ่มของเปมนัซที่หัวเราะเยาะ แต่นักเรียนเกือบทั้งห้องก็พลอยขบขันตามไปด้วย มีเพียงไม่กี่คนที่มองมาด้วยแววตาสมเพช

“พอกันที!”

เด็กหญิงตบโต๊ะเรียนดังปัง เสียงหัวเราะหาได้หยุดลงไม่ แต่กลับเพิ่มขึ้นโดยเฉพาะจากกลุ่มเด็กชายตัวตันเหตุ

เธอจะไม่ทนกับเรื่องบ้าๆ นี้อีกต่อไปแล้ว!

สุนิดากัดริมฝีปาก วิ่งออกไปจากห้องเรียนทันที

เธอคิดถึงบ้าน คิดถึงพี่ชาย มารดา และบิดาซึ่งล่องลับไปตั้งแต่สุนิดาอายุได้ไม่กี่ขวบ เด็กหญิงวิ่งลงจากอาคารเรียนมาไกลมาก เธอไม่รู้ว่าตนหนีมาที่ไหนด้วยซ้ำ

สุนิดาเหลียวไปรอบๆ มันคือดงกล้วย คาดว่าอยู่หลังโรงเรียน เพราะเธอเห็นกลุ่มอาคารอยู่ไกลออกไป

อย่างน้อยที่แห่งนี้ก็ไม่มีผู้คนน่ารำคาญมาทวงใจ เธอจะได้มีเวลาคิดว่าจะอย่างไรต่อไปกับชีวิตข้างหน้า

สุนิดาย่างก้าวด้วยท่าทางซังกะตาย รู้สึกเคืองคว้างยิ่งกว่าเดิม เห็นได้ชัดว่าरणจักรมองเธอเป็นภาระที่เขาถูกบังคับให้รับมาดูแล และเพียงวันที่สองเขาก็ทิ้งเธอ

จริงอยู่ที่สุนิดาชอบสรุปมากกว่า เธออาจฟังพาเขาได้ แต่เขาก็ไม่ใช่พี่ชายแท้ๆ และต่อไปเขาก็อาจเห็นเธอเป็นภาระเช่นกัน

เด็กหญิงดึงกระเป๋าสตางค์ออกจากกระเป๋า หยิบรูปถ่ายเก่าๆ ซึ่ง
เป็นรูปครอบครัวอยู่กันพร้อมหน้า คิดถึงคนทั้งสามจับใจ

สุนิดาถอดรูปถ่ายไว้แนบอก ปลอ่ยให้น้ำตารินไหลช้าๆ

เธอสะท้อนให้ได้ไม่นานก็เก็บรูปเข้าที่เดิมและเปิดช่องเก็บธนบัตรมา
นับเงินที่มีอยู่ รณจักรให้เงินค่าขนมมาหนึ่งร้อยบาท เป็นเงินจำนวนมาก
ที่สุดที่สุนิดาเคยได้รับเป็นค่าขนม แต่มันจะเพียงพอสำหรับการซื้อตัวรถ
กลับไปเชียงใหม่ หรือไม่ก็กลับกาญจนบุรี จังหวัดที่เธอเคยอยู่กับมารดา
หรือ

แต่แม่เธอกลับไปได้ แล้วจะอยู่กับใครเล่า

เด็กหญิงสะท้อนให้อีกครู่หนึ่ง แล้วจึงปาดน้ำตา ในตอนนี้เธอยังหา
ทางไปไม่ได้ แต่วันหนึ่งเธอคงจะรู้ว่าควรทำอะไร

ที่แน่ๆ เธอจะไม่กลับไปในห้องเรียนบ้าๆ นั่นอีกเป็นอันขาด!

สุนิดาเช็ดหน้าขึ้น กวาดตามองหาทางหนีที่โล่ง ตัดสินใจเดิมดุ่มลึก
เข้าไปในป่ากล้วย จนกระทั่งเห็นรั้วลวดหนามกั้นระหว่างพื้นที่ของโรงเรียน
กับที่ดินว่างเปล่า

อย่างน้อยที่นั่นก็ยังมีทางออก

สุนิดาก็มลงกลานมุดริ้วอย่างมาดหมาย แต่ก็ต้องสะดุ้งสุดตัวเมื่อใคร
บางคนมารั้งร่างเธอไว้!

๕

“จะไปไหนหรือคะนักเรียน”

เสียงหวานใสทำให้สุนิดาหันขวับไปมองและเห็นผู้หญิงวัยยี่สิบเศษ ใบหน้าหวานไม่แพ้เสียง แต่ดวงตาวาววับเอาเรื่อง เธอสวมเสื้อเซตสีชมพูอ่อนกับกระโปรงสอบเข้ารูปสีเทาขาวคลุมเข้า รวบผมตึงเปรี๊ยะ ปลอยหางม้าเป็นพวงไว้ด้านหลัง ดูก็รู้ว่าจะป็นครูหรือบุคลากรในโรงเรียน

“ปลอยนะ!”

สุนิดากระโจนหนี แต่อีกฝ่ายจุดแขนไว้ เธอจึงดิ้นรนตะถิบสุดกำลัง ทว่าคู่ต่อสู้แรงเยอะกว่าอย่างไม่น่าเชื่อ ซ้ายยังบิดแขนสุนิดาไปข้างหลัง เด็กหญิงเจ็บจนน้ำตาเล็ด

“ปลอยหนู!”

“ปลอยไม่ได้หรอก เธอเป็นนักเรียนใหม่ของครู ครูชื่อใจพิสุทธิ์ เป็นครูประจำชั้น ม. ๒/๑ ห้องของเธอไง”

คนพูดเหยียดยิ้มตาวาว สุนิดาอ้าปากค้าง อึ้งไป ก่อนจะกลับมาดิ้นรนหนีอีกครั้ง

“หนูจะไม่กลับไปที่นี่!”

“กลับสิ เราจะกลับไปด้วยกัน เธอไม่อายุรึไง เพื่อนๆ แอบดูอยู่นะ”

ถ้อยคำของใจพิสุทธิ์ทำให้สุนิดาหันขวับไป เห็นเปรมนัยกับเพื่อนอีกสองสามคนยืนชะเง้อมองมาด้วยความสนใจ สุนิดาทั้งโกรธทั้งอายจนหน้าแดงจัด

“ยังไงเธอก็หนีครูไปไม่ได้หรอก ลู๊กลับไปที่ห้องเรียนของเรา แล้วมาคุยกันดีกว่านะคะ”

ใจพิสุทธิ์สั่งด้วยน้ำเสียงอ่อนลงเล็กน้อย แต่แวตจริงจังยิ่งนัก สุนิดาขบครามแน่น หันไปทางพวกเปรมนัยด้วยความเจ็บแค้น

เธอจะยอมรามือแค่ชั่วคราว แต่จะไม่ยอมแพ้เด็ดขาด!

ใจพิสุทธิ์ไม่ได้พาสุนิดากลับไปที่ห้องเรียนดังที่บอก แต่นำเธอไปยังห้องพักครูซึ่งปราศจากผู้คน และเลื่อนเก้าอี้มาให้เด็กหญิงนั่ง สุนิดาบีบมือแน่น ไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นต่อไป

เจ้าของร่างเพรียวเดินกลับมาพร้อมยาหม่องกระปุกหนึ่ง แล้วซ้อนแขนเธอขึ้นมา สุนิดาสะดุ้งโหยง

“เจ็บมากหรือ” ใจพิสุทธิ์ถามด้วยสีหน้ากังวล

“ปละ...เปล่าค่ะ” สุนิดาสั่นหัว เธอตกใจมากกว่า

“ครูทายาให้นะคะ ขอโทษด้วยที่มีมือหนักไปหน่อย”

ใจพิสุทธิ์แถมยาหม่องตามข้อมือซึ่งมีรอยข้ำจางๆ ทั้งลัมผัสบางเบาชวนให้เด็กหญิงนึกถึงมือของมารดาที่ทายาให้ในยามที่เธอไปวิ่งซุกซนจนได้แผล สุนิดาหลับตาลงโดยไม่รู้ตัว รู้สึกคัดจมูก อยากร้องไห้ แต่น้ำตายังไม่ทันไหล ใจพิสุทธิ์ก็วางมือเธอลงบนตักตามเดิม และปิดกระปุกยา

ครั้นสุนิดาลืมตาขึ้น ใจพิสุทธิ์ก็ทรุดกายลงบนเก้าอี้ข้างๆ ไม่ใช่หลังโต๊ะทำงานตัวใหญ่ของครูดังที่ควรเป็น

“บอกครูได้ไหมสุนิดาว่าเกิดอะไรขึ้น ทำไมเธอถึงออกจากห้องเรียน

“ไปอยู่ที่นั่นละคะ”

น้ำเสียงของคนถามอ่อนโยนไม่แพ้วรอยสัมผัสที่ยังค้างอยู่ในความทรงจำ สุนิดากำมือบนตัก

“หนูไม่ชอบที่นี่ มันไม่ใช่ที่ของหนู หนูไม่ชอบทุกคนที่อยู่ในห้องนั่นด้วย หนูถึงต้องไป”

“เธอยังไม่ได้ลองเรียนที่นี่จริงๆ เลย จะรู้ได้ยังไงว่าไม่ชอบ” ใจพิสุทธิ์คำน

“แค่นี้หนูก็รู้แล้วละ พวกนั้นมันแย่มาก” สุนิดากระแทกเสียง

“ก่อนอื่นนะ การเรียกใครว่ามัน ไม่เพราะเอาเสียเลย แล้วก็ไม่เหมาะกับหน้าตาน่ารักๆ ของเธอด้วย” ใจพิสุทธิ์เอ่ยยิ้มๆ

“ก็ได้ละ” เธอถอนใจแรงๆ “พวกนั้นแย่มาก หนูยังเจ็บนิ้วอยู่เลย” สุนิดาซุนัวโป่งกับนิ้วชี้ข้างขวาขึ้นมา

“ถ้าให้ครูเดานะ เธอคงหมายถึงพวกเพื่อนผู้ชายกับหมากรังๆ ของเล่นของเขาละสิ” ใจพิสุทธ์อมยิ้ม สุนิดาผงกศีรษะ “พวกนั้นก็เป็นอย่างนั้นแหละละ คนเรามีวิธีการสร้างความสัมพันธ์กับคนอื่นแตกต่างกัน เขาแค่ล้อเล่นเท่านั้นเอง”

“แต่หนูไม่ชอบนี่ละ” สุนิดาบอกหน้าบึ้ง

“ไม่ชอบ แล้วเธอก็เลยจะหนีไปอย่างนั้นหรือ เท่าที่ครูดูนะสุนิดา เธอเป็นคนเก่ง เธอจะยอมแพ้พวกเขาง่ายๆ หรือ เสียงหัวเราะครั้งแรกอาจจะทำให้เธอไม่พอใจ แต่หัวเราะทีหลังดังกว่านะคะ อันที่จริงพวกเขาไม่ได้เลวร้ายเลย ลองให้โอกาสพวกเขาหน่อยเถอะนะ”

ใจพิสุทธ์ขยิบตาให้ สุนิดาขมวดคิ้ว จากนั้นครูประจำชั้นก็จุ๋มมือเด็กหญิงให้ลุกขึ้นยืน

“กลับห้องเรากันเถอะ ปานนี้เพื่อนๆ คงรออยู่ในห้องแล้ว”

“ครูไม่ทำโทษหนูหรือคะ” สุนิดาถามอย่างไม่มั่นใจ

“ครูจะทำโทษเธอทำไม” ใจพิสุทธ์เลิกคิ้วสูง

“หนูจะหนีออกจากโรงเรียนนี่คะ” ตอบไปแล้วเด็กหญิงก็ก้มหน้างุด
“ความผิดครั้งแรกครูยังไม่ว่าหรอก การเปลี่ยนแปลงสำคัญในชีวิต
ทำให้คนทำอะไรผิดพลาดได้มากมาย ยิ่งเป็นความเปลี่ยนแปลงที่เกิดจาก
การสูญเสียบุคคลอันเป็นที่รักด้วยแล้ว ครูเข้าใจคะว่ามันยิ่งยาก แต่เธอจะ
ผ่านมันไปได้ ครูเชื่ออย่างนั้นคะ” ใจพิสุทธิ์ตะบ่าทั้งสองของเด็กหญิง

“ครูรู้ได้ยังไงคะ” สุนิดาถามด้วยเสียงที่ไม่ต่างจากกระซิบ

“หม่อมฉันตรเล่าให้ครูฟังแล้วคะ”

“แต่พี่ฉันไม่เข้าใจหรอกคะว่าการสูญเสียที่แท้จริงเป็นยังไง” สุนิดา
ยืมขึ้นๆ

“ครูไม่ทราบว่หม่อมฉันตรเข้าใจความสูญเสียดีแค่ไหน แต่สำหรับครู
ครูเข้าใจอย่างสุดซึ้งซึ่งเขี้ยวละ เพราะครูก็เคยผ่านมันมาเหมือนกัน”

วงหน้าต่างามมองหม่นลงจนเห็นได้ชัด สุนิดาจ้องผู้เป็นครูเขม็ง
อย่างค้นหาความจริง ใจพิสุทธิ์สบตาเธอ แ่นละที่สุนิดาเห็นเงาของตนเองใน
ดวงตาคู่นั้น แต่ที่มากไปกว่านั้น เธอเห็นความอ้างว้างระคนขมขื่นประหนึ่ง
เป็นเวทิตาเดียวกับตนทุกครั้งที่สองกระจกหลังพี่ชายเสียชีวิต

“พ่อของครูก็เสียไปแล้วเหมือนกัน ตอนที่พ่อเสีย ครูอายุมากกว่า
เธอแค่นิดเดียว” ใจพิสุทธิ์ยิ้มเศร้า

“แล้วแม่ล่ะคะ” สุนิดาอดถามไม่ได้

“ครูยังไม่เคยเจอแม่แท้ๆ ของตัวเองด้วยซ้ำ”

ความเศร้าสลดฉายชัดในน้ำเสียง อย่างน้อยสุนิดาก็ยังมีแม่ให้จดจำ
เธอส่งสารครูจับใจ ดวงตาสองคู่สบประสานอย่างเข้าใจกันและกันโดยไม่
ต้องเอ่ยอะไรอีก

“เรารีบเข้าห้องเรียนกันเถอะ สายมากแล้ว”

ใจพิสุทธิ์จับมือเธอพร้อมกับปรับสีหน้าเป็นยิ้มแยม สุนิดาก็มองมือน้อยๆ
ที่อยู่ให้งุ้มมืออบอุ่น ผู้เป็นครูยิ้มให้อย่างอ่อนโยน

เป็นครั้งแรกที่มีใครสักคนจะกำแพงที่สุนิดาก่อนไว้ จนเข้ามาได้

ถึงกันมึงของหัวใจอันเปราะบาง

รอยยิ้มปรากฏขึ้นตรงมุมปากของเด็กหญิง เธออาจเกลียดโรงเรียนนี้ แต่เริ่มชอบครูใจพิสุทธิ์ขึ้นมาเสียแล้ว

ทันทีที่ผู้เป็นครูโอบบ่าเด็กหญิงเข้ามาในห้องเรียนราวกับแม่ไก่ปกป้องลูกน้อย เสียงจ้อแจของเด็กในห้องก็เงียบลง

นักเรียนชายซึ่งจับกลุ่มเล่นเกมอยู่หลังห้องรีบกลับมานั่งที่ สุนิดาขบริมฝีปากอย่างเคร่งเครียด เธอเห็นเปม่นชชะงักมือที่เล่นปาก่อนกระดาะแกลังเพื่อนผู้หญิงจากเก้าอี้หลังสุดของห้องเรียน เขาสะยะยิ้มเมื่อเห็นเธอ สุนิดากำหนดแน่น ก่อนจะรับรู้ถึงแรงบีบไหล่เบาๆ จึงหันไปมองเจ้าของมือ ใจพิสุทธิ์ยิ้มปลอบ ช่วยให้เธอใจชื้นขึ้นเล็กน้อย

ครูประจำชั้นผละไย็นหน้าห้อง เด็กผู้หญิงใส่แว่นตาหนาที่น่าจะเป็นหัวหน้าห้องจึงสั่งให้เพื่อนทำความเคารพครู ทุกคนยืนตรง ยกมือไหว้พร้อมกล่าวสวัสดิ์

“สวัสดิ์คะนักเรียน ขอโทษด้วยที่ครูเข้ามาช่วงโฮมรูมไม่ทัน แต่นี้เป็นชั่วโมงภาษาอังกฤษของครูพอดิ ครูจึงขอใช้โอกาสนี้แทนโฮมรูมก่อนเข้าบทเรียนของเราดีกว่านะคะ”

ใจพิสุทธิ์ยิ้มให้สุนิดาที่กำลังเครียด แต่ย้งยืนคอดังตรงไม่ให้ใครรู้ถึงความครันคร้าม

“ก่อนอื่นครูขอแนะนำเพื่อนใหม่ให้ทุกคนรู้จักก่อนนะคะ มานีลี สุนิดา”

เด็กหญิงก้าวไปหาครูตามคำสั่ง ใจพิสุทธิ์โอบบ่าเธออีกครั้ง

“เพื่อนของเราชื่อสุนิดา เขามาจากเชียงราย วันนี้เวลาของเราน้อย ไว้วันหลังครูจะให้สุนิดาแนะนำตัวให้ทุกคนรู้จักนะคะ”

อาการเกร็งของเด็กหญิงผ่อนคลายลงด้วยความโล่งอก หากผู้เป็นครูให้แนะนำตัวเองวันนี้ เธอก็ไม่เอายากพูดกับใครเลยจริงๆ

“ครูขอฝากทุกคนให้ช่วยกันดูแลเพื่อนใหม่ของเราด้วย สุนิดาต้องจากบ้าน จากครอบครัว จากเพื่อนเก่าๆ มาอยู่ในโรงเรียนแห่งใหม่ เขาจึงต้องการการปรับตัวอย่างมาก คนที่จะช่วยให้สุนิดาปรับตัวกับสภาพแวดล้อมใหม่ได้อย่างดีก็คือพวกเราทุกคนนี้แหละค่ะ อย่างที่ครูเคยพูดอยู่บ่อยๆ ว่าห้องเรียนก็เหมือนบ้านหลังที่สองของพวกเธอ เราเป็นครอบครัวเดียวกัน ดังนั้นการต้อนรับสมาชิกใหม่ในครอบครัวจึงเป็นหน้าที่ของพวกเธอ ขอให้ทุกคนช่วยกันทำให้สุนิดารู้สึกว่าที่นี่เป็นบ้านของเขาเหมือนกันนะคะ”

เสียงหัวเราะเบาๆ ดังขึ้นจากเปมณซ์

“ทำอะไรหรือเปมณซ์” ใจพิสุทธิ์ถาม

“ในฐานะสมาชิกในครอบครัว ผมอยากรู้ว่าสุนิดาชอบกินขนมอะไรครับ จะได้เอามาต้อนรับถูก” เปมณซ์ยิ้มแต่ เพื่อนผู้ชายพากันขบขัน

“ครูเชื่อว่าไม่ใช่ขนมฝรั่งของเธอแน่ล่ะ” ใจพิสุทธิ์ตอบแทน

“เหม ผมก็แค่ล้อเล่นเองครับครู” เปมณซ์แก้ตัวเสียงอูบอับ

“เธอจะล้อเพื่อนเล่นนะได้ แต่อย่าให้มันเกินไป แล้วก็ควรดูสถานการณ์ด้วยว่าคนที่จะถูกล้อเขาพร้อมรับไหม ลองคิดกลับกันดูนะจ๊ะ ว่าถ้าเธอเป็นนักเรียนใหม่มาโรงเรียนวันแรก แล้วโดนใครก็ไม่รู้แกล้งต่อหน้าคนตั้งมากมาย แถมยังถูกหัวเราะเยาะ เธอจะชอบหรือเปล่า”

ใจพิสุทธิ์ถามยิ้มๆ แต่ดวงตาไม่ได้ยิ้มไปด้วย เปมณซ์หน้าเสีย สุนิดาเริ่มชอบครูมากขึ้นไปอีก และยิ่งประทับใจมากขึ้นเมื่อครูกล่าวต่อไป

“เธอขอโทษสุนิดารึยังจ๊ะ”

เปมณซ์ทำตาเหลือก ขยับตัวอย่างกระสับกระส่าย

“ถ้ายัง เธอก็ควรขอโทษเขาเสีย รวมทั้งกฤษฎาด้วย เมื่อกี้ครูเห็นเธอปากระดาดใส่กฤษฎาใช่ไหม เอ้า! ลุกขึ้นยืนสิ”

เปมณซ์ซึ่งมีสีหน้าปฐุเลี่ยนๆ ลุกขึ้นด้วยท่าทางกระอักกระอ่วนอย่างน่าขบขัน เขากลั่นหายใจ หลับหูหลับตากล่าว

“ขอโทษ”

“เวลาเธอขอโทษใคร เธอควรมองหน้าคนคนนั้นด้วยนะจ๊ะ แล้วก็พูดให้มันจริงใจหน่อย ถึงจะเป็นลูกผู้ชายตัวจริง” ใจพิสุทธิ์สั่งสอน

เปมนัชน้ำเจื่อน เขาหันไปทางเด็กหญิงร่างอวบหน้าตาน่ารักที่ชื่อ กฤตยา แล้วพูดเสียงดังฟังชัด

“ขอโทษ”

กฤตยาแค้นแดงปรั่งอย่างเกรงๆ เธอพยักหน้ารับ เปมนัชน้ำจึงหันมาทางสุนิดา

“ขอโทษ” เขาเอ่ยหัวนๆ

“ดีมากจะเปมนัชน้ำ นั่งลงได้” ใจพิสุทธิ์คลี่ยิ้ม “เอาละคะนักเรียน เราเสียเวลาไปมากพอแล้ว ถึงเวลาเรียนสักที ครูจะให้พวกเธอช่วยดูแลเพื่อนใหม่ของเรา สุนิดาจะ เธอไปนั่งตรงโต๊ะที่ว่างระหว่างกฤตยากับพัทตร์วิภา นะ ครูเตรียมเอาไว้ให้ พัทตร์วิภาเป็นหัวหน้าห้อง จะช่วยดูแลเธอ กฤตยา และเพื่อนทุกคนในห้องนี้ก็จะช่วยด้วยจ๊ะ”

สุนิดาเดินไปที่โต๊ะดังกล่าว เพื่อนสองคนต่างกลืนกลืนขยับเก้าอี้ให้ อย่างยินดี เด็กหญิงนั่งลง คิดว่าจะได้เรียนอย่างสงบ ก็มีคนส่งกระดาษซึ่งพับเป็นสี่เหลี่ยมซ้อนกันหลายชั้นมาให้จากข้างหลัง สุนิดาคลี่ออกอ่านด้วยความงุนงง เห็นภาพวาดอีกอย่างในการ์ตูนญี่ปุ่น มีตัวหนังสือเขียนไว้ว่า

‘เธอฟ้องครูเรื่องหมากฝรั่งใช่ไหม ยายดำ!’

สุนิดาหันขวับ เห็นเปมนัชน้ำลื้มตาใส่ เธอจึงขึงตากลับ เปมนัชน้ำปากขมุบขมิบ พอจับความได้เลาๆ ว่า

“ฝากไว้ก่อนเหอะ!”

“เปมนัชน้ำ อยากคุยมากใช่ไหมจ๊ะ งั้นเธอลุกขึ้นอ่าน page thirty-three ให้เพื่อนๆ ฟังเลย”

ใจพิสุทธิ์สั่ง เปมนัชน้ำทำหน้าเหลือ

“เร็วสิจ๊ะ”

เขารับลูกขึ้น พลิกหนังสือหาหน้าดังกล่าวอย่างลนลาน แล้วอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษตามคำสั่งของครูไปอีกนาน แต่ไม่วายส่งสายตาผูกใจเจ็บมาให้นักเรียนใหม่

“นักเรียนใหม่เป็นยังไงบ้างหนูๆ”

ญาติผู้พี่เอยถามในตอนเย็นหลังเลิกงานและกลับมาถึงบ้านซึ่งตั้งอยู่ในรั้วติดกับโรงเรียน

พัชราพรเป็นบุตรสาวคนเล็กของทรงสมร อายุมากกว่าใจพิสุทธิ์สี่ปี เธอเคยเป็นครูสอนวิทยาศาสตร์หลังเรียนจบปริญญาตรีใหม่ๆ ต่อมาจึงก้าวขึ้นเป็นผู้บริหารรองจากมารดา และเพิ่งเรียนจบปริญญาโทด้านการบริหารการศึกษา ในอนาคตเมื่อทรงสมรรวมมือ พัชราพรก็จะเป็นหนึ่งในเจ้าของโรงเรียนตัวจริง เช่นเดียวกับพี่ชาย แม้เขาจะไม่ได้ทำงานในโรงเรียนเลยก็ตาม

ใจพิสุทธิ์อาศัยอยู่ในบ้านหลังนี้มาตั้งแต่เด็ก ในความเป็นจริงแล้วเธอหาได้มีความเกี่ยวพันทางสายเลือดกับคนทั้งคู่ไม่

เธอเป็นเด็กกำพร้า บิดาผู้รับอุปการะเธอนำใจพิสุทธิ์มาฝากให้ทรงสมรซึ่งเป็นพี่สาวของเธอดูแล ทรงสมรและพัชราพรช่วยให้เธอผ่านช่วงเวลาเลวร้ายในชีวิตมาได้จนถึงทุกวันนี้ เธอจึงทิ้งรักทั้งนับถือทั้งคู่ประจุจุมารดากับพี่สาวแท้ๆ

หญิงสาวชอบกองสมุดการบ้านของนักเรียนมาตั้งบนโต๊ะตัวยาว ตรงข้ามกับพัชราพร นั่งลงพร้อมกับยิ้มน้อยๆ

“ทำทางเอาเรื่องเขี้ยวคะพี่หนูน้อย”

“นั่นสิ” พัชราพรหัวเราะ “เกมวันแรกก็หนีโรงเรียนเลย นี่ถ้าพัคตร์วิภาไม่วิ่งไปตามเธอ ก็คงไม่มีใครรู้กระมัง”

“คะ หัวหน้าห้องคนนี้ใช้การได้ เป็นสายที่ดีของครู แต่เพื่อนๆ บางคนก็ไม่ค่อยชอบ โดยเฉพาะตาแปมนัซ ทำอะไร พักตร์วิภาเล่าให้หนูฟัง

หมด แต่เราไม่กล้ายุ่งกับพัคตร์วิภา เพราะรู้ว่าถ้าแกลังแกจะถูกหนูพุกดู
แน่ๆ เลยไปแกลังกตฤยาที่สนิทกับพัคตร์วิภาแทน” ใจพิสุทธิ์ยิ้มขบขัน

“โอเอ๊ย เด็กหนอเด็ก” พัชราพรหัวร่อ “ว่าแต่ตกลงพ่อของเปมันซ์เขา
จิบเธอแน่ใช่ไหม”

“จิบอะไรกันคะ ไม่ใช่สักหน่อย” ใจพิสุทธิ์หน้าง้ำ

“เรื่องนี้เขาพูดกันให้เซ่ดทั้งโรงเรียน เขาส่งดอกไม้มาให้เธอทุกเช้า
ตกเย็นก็มีขนมให้ อย่างนี้ไม่เรียกว่าจิบแล้วจะเรียกว่าอะไร” พัชราพรล้อ
พลางใช้ปลายนิ้วม้วนผมยาวหยิกพู่เล่น

“หนูพุกไม่ได้อยากรับของจากเขาเลยนะคะ แล้วก็บอกเขาไปตั้งหลาย
ครั้งแล้วว่าอย่าเอามาให้”

ใจพิสุทธิ์บ่นด้วยความหงุดหงิด เธอไม่เคยเก็บของที่พ่อม่ายวัย
สามสิบตอนปลายให้แม่แต่ชิ้นเดียว ครั้นส่งคืนแล้วเขาไม่รับ เธอก็แจกจ่าย
เพื่อนครูหรือคนงานให้เขาเห็นต่อหน้าต่อตา แต่หนู่มใหญ่ยังไม่ยอมแพ้อยู่
นั่นเอง

“เธอไม่ลองให้โอกาสเขาบ้างหรือ พี่ว่าเขาก็ไม่มีอะไรเสียหายสักหน่อย
นี่นา”

“ไม่ละคะ หนูพุกมีกฎเหล็กว่าจะไม่ข้องเกี่ยวในทางชู้สาวกับผู้
ปกครองนักเรียน มันไม่เหมาะสม”

“อืม เรื่องนี้พี่ก็เข้าใจ การเป็นครูทำให้เราต้องวางตัว ยิ่งเป็นผู้
ปกครองของนักเรียนในห้องด้วยแล้ว มันทำให้เสียการปกครอง แต่ทุกเรื่อง
ก็มีข้อยกเว้นนะจ๊ะ ความรักห้ามกันไม่ได้ ถ้าเกิดเขาเป็นคนดีจริงๆ เธอก็
อย่าเพ่งตัดโอกาสตัวเองเลย”

“ไม่ละ หนูพุกไม่ชอบทำอะไรที่ไม่เป็นมืออาชีพ แล้วก็ไม่ได้ชอบเขา
ด้วย” ใจพิสุทธิ์ปฏิเสธหนักแน่น

“ถ้าอย่างนั้นพี่ก็สบายใจไปหนึ่งเรื่อง” พัชราพรคลี้อยม ก้มหน้าอ่าน
แฟ้มงานบนโต๊ะต่อ หยิบปากกาเตรียมเซ็นชื่อ

“พี่หนูน้อยไม่ต้องห่วงค่ะ หนูพุกจะเกาะคานทองเสริมใยเหล็กอยู่กับพี่ไปจนวันตาย” หญิงสาวยิ้มกว้าง

“อ๊วย! เธอไม่คิดบ้างหรือว่าพี่อาจมีแฟนก็ได้ในวันข้างหน้า” พัชราพรตัวดีค้อน

“งั้นหนูพุกปล่อยให้พี่ลงจากคานแล้วอยู่คนเดียวก็ได้” ใจพิสุทธิ์หัวเราะ

“ทำเป็นพูดเล่นไป เธอสวยกว่าพี่มาก น่าจะมีแวลงจากคานมากกว่าพี่ตั้งเยอะ” พัชราพรวางปากกาลง “จริงสิ เธอจะจัดการเรื่องนักเรียนใหม่ของเรายังไงต่อ แก่ชื่อสุนิดาใช่ไหม”

“ค่ะ สุนิดา แก่น่าสงสารมากนะค่ะ อาการน่าเป็นห่วงทีเดียว พี่ฉันตรบอกล่าวสุนิดาไม่เหลือคนในครอบครัวอีกเลย มีก็แค่หม่อมหลวงวรรณจักรที่พี่ชายของแกเขียนพินัยกรรมขอร้องให้เขาเป็นผู้ปกครองจนกว่าแกจะบรรลุนิติภาวะ”

พูดถึงวรรณจักร ใจพิสุทธิ์ก็หงุดหงิด เขาคือความทรงจำเลวร้ายของเธอในวัยเด็กพอๆ กับภูธนศ ลูกพี่ลูกน้อง

“พี่เห็นเขาแล้วเมื่อเช้า ตอนที่เขามาส่งสุนิดาพร้อมกับหม่อมหลวงสรุจ อ๊วย! เธออ๊วย! หล่อระเบิดทั้งคู่เชียะ พวกครูนี้อวดกันใหญ่ พี่เองยังนึกถึงหม่อมจักรในโฆษณาที่เขาแสดงเป็นหนุ่มนักศึกษาชาวกรุงไปออกค่ายพัฒนาหมู่บ้านห่างไกลในต่างจังหวัด แล้วตอนจบหลังจากออกเหนือสร้างอาคารเรียนให้เด็กยากจนในชุมชน เขาก็กระดกขวดน้ำขึ้นดื่ม ก่อนจะขยิบตาให้กล้อง อื้อหือ สาวๆ สมัยนั้นนี่ใจละลาย” พัชราพรทำหน้าเคลิบเคลิ้ม

“พี่หนูน้อยจำได้แม่นจังค่ะ” ใจพิสุทธิ์เอ่ยด้วยความทิ้ง

“แหม ใครจะลืมรักครั้งแรกของเราลงล่ะ” พัชราพรยิ้มเขินๆ

“รักครั้งแรกหรือค่ะ” ใจพิสุทธิ์ทำตาโต

“สมัยเรียน พี่หลงรักหม่อมจักรจากโฆษณานั้นแหละ อันที่จริงพี่แอบ

ติดตามข่าวของเขามาตลอด รวมทั้งเรื่องที่เขາเลือกเป็นทหารม้า แล้วก็ข่าวซุบซิบเกี่ยวกับสาว ๆ ที่เขาคบอยู่ ล่าสุดเห็นจะเป็นดารานางแบบที่ชื่อ แอนนี่ อันธิกา ผู้ชายไม่เคยออกมาพูดอะไรหรอกนะ ฝ่ายหญิงนะลือออกข่าวจิงว่าเขาตามไปจับไปส่งที่กองถ่าย แต่ก็มีข่าวซุบซิบตามมาอีกกระแสว่าครอบครัวของหม่อมจักรไม่ค่อยปลื้ม อีกกระแสก็บอกว่าหม่อมจักรเปลี่ยนไปจับคุณหนูไฮโซแทนแล้ว”

ใจพิสุทธิ์ลอบเบะปาก ยิ่งฟังเรื่องของรณจักร เธอก็ยิ่งรังเกียจหญิงสาวเองก็ได้สัมผัสนิสัยน่าเดียดฉินของเขามาหมาดๆ เมื่อเข้าตอนออกไปวิ่งจ็อกกิง

รณจักรจำเธอไม่ได้ ใจพิสุทธิ์สะใจไม่น้อยที่เอาคืนเขาได้ ปานนั้นบนหน้าห่อๆ คงมีแผลหัวโนเป็นลูกมะนาวปูดขึ้นมาแล้วกระมัง

“ทำอะไรหรือ”

ใจพิสุทธิ์ไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าแผลหัวเราะออกมา

“เอ่อ...ไม่มีอะไรค่ะ” เธอยิ้มเจื่อน

“คิดว่าหัวเราะหม่อมจักรของพี่ เวลาผ่านไปตั้งหลายปี เขาก็ยิ่งหล่อกว่าเดิมอะ เธอว่าไหม” พัชรพรทำคอกบนโต๊ะ ประสานมือไว้ที่คาง สีน้าเคลิบเคลิ้ม

“หล่อ แต่เจ้าชู้ และไม่มีความรักชอบก็ไม่ใช่หรอกค่ะ” ใจพิสุทธิ์ดำหนิ

“ทำไมเธอไปว่าเขาไม่มีความรักชอบล่ะ”

“เขาไม่สนใจเด็กในปกครองนะสิคะ พี่ชายของสุนิดาอุตส่าห์ไว้ใจให้เขาดูแลน้องสาว แต่เขากลับทิ้งแกให้หวาดกลัวจนเตลิดเปิดเปิง รู้ไหมคะว่าหนูๆ ไปดักเจอเขาเพื่อจะคุยเรื่องนี้ จะได้หาทางช่วยสุนิดา แต่เขาไม่มารับแกด้วยตัวเอง คนที่มากลับเป็นหม่อมหลวงสรุจ” เธอเล่าเสียงดุดัน

“เขาอาจจะยุ่งก็ได้เนะ นี่แคว้นแรกเองนี่จ๊ะ” พัชรพรแก้ตัวแทน

“เขาจะยุ่งอะไรนักหนาอะ คงเอาเวลาไปป้อสาวเสียมากกว่า” ใจพิสุทธิ์

แค่นัยม

“หนูพุกก็อดคิดกับหม่อมจ้กรเกินไป แค่ว่าเคยแก๊งเธอตอนเด็กๆ
เอง”

“ผู้ชายคนนี้ ตอนเด็กหรือตอนโตก็คงแย่มากนั่นแหละค่ะ หนูพุก
เรียนหม่อมหลวงเสร็จไปแล้วว่าเกิดอะไรขึ้น และขอให้เขาช่วยบอกหม่อม-
หลวงรณจักรให้มาพบหนูพุกในวันพรุ่งนี้ หวังว่าเขาจะมีความรับผิดชอบ
ปะ...”

หญิงสาวกล่าวยังไม่ทันจบ เสียงโครมครามก็ดังขึ้นจากห้องข้างๆ
สองพี่น้องสบตากันด้วยความตกใจ

“เสียงอะไรนะ” พัชรพรกระซิบ

ใจพิสุทธ์ไม่ตอบ ทั้งคู่พยักหน้าให้แกกัน แล้ววิ่งปราดไปยังต้นเสียง